

СВЯТОЕ ЕВАНГЕЛЛЕ ПАВОДЛЕ МАЦВЕЯ

1 (1-25)

¹Кніга радаводу Езуса Хрыста, сына Давіда, сына Абрагама.

²Абрагам нарадзіў Ісаака; Ісаак нарадзіў Якуба; Якуб нарадзіў Юду і ягоных братоў; ³Юда нарадзіў Фарэса і Зару ад Тамар. Фарэс нарадзіў Эзрома; Эзром нарадзіў Арама, ⁴Арам нарадзіў Амінадаба; Амінадаб нарадзіў Наасона; Наасон нарадзіў Сальмона; ⁵Сальмон нарадзіў Бааза ад Рахаб; Бааз нарадзіў Абэда ад Рут; Абэд нарадзіў Есэя, ⁶а Есэй нарадзіў караля Давіда.

Давід нарадзіў Саламона ад жонкі Урыі; ⁷Саламон нарадзіў Рабаама; Рабаам нарадзіў Абія; Абій нарадзіў Асу; ⁸Аса нарадзіў Язафата; Язафат нарадзіў Ярама; Ярам нарадзіў Осію; ⁹Осія нарадзіў Яатама; Яатам нарадзіў Ахаза; Ахаз нарадзіў Эзэхію; ¹⁰Эзэхія нарадзіў Манасэса; Манасэс нарадзіў Амона; Амон нарадзіў Ёсію; ¹¹Ёсія нарадзіў Ехонію і ягоных братоў падчас бабілёнскага перасялення.

¹²А пасля бабілёнскага перасялення Ехонія нарадзіў Салтыэля; Салтыэль нарадзіў Зарабэля; ¹³Зарабэль нарадзіў Абіюда; Абіюд нарадзіў Эліяхіма; Эліяхім нарадзіў Азора; ¹⁴Азор нарадзіў Садока; Садок нарадзіў Ахіма; Ахім нарадзіў Эліюда; ¹⁵Эліюд нарадзіў Элезара; Элезар нарадзіў Матана; Матан нарадзіў Якуба; ¹⁶Якуб нарадзіў Юзафа, мужа Марыі, ад якой нарадзіўся Езус, званы Хрыстом.

¹⁷А ўсіх пакаленняў ад Абрагама да Давіда — чатырнаццаць, ад Давіда да бабілёнскага перасялення — чатырнаццаць, і ад бабілёнскага перасялення да Хрыста — чатырнаццаць пакаленняў.

¹⁸Нараджэнне Езуса Хрыста было такім.

Пасля заручын Маці Ягонаі Марыі з Юзафам, перш чым яны пачалі жыць разам, Яна зачала ад Духа Святога.

¹⁹Юзаф жа, муж Яе, будучы справядлівым і не жадаючы зняславіць Яе, хацеў патаемна адпусціць Яе. ²⁰Калі ён надумаў гэта, вось анёл Пана з'явіўся яму ў сне і сказаў: «Юзэфе, сыне Давіда, не бойся прыняць Марыю, жонку тваю, бо зачатае ў Ёй ёсць ад Духа Святога. ²¹Яна ж народзіць Сына, а ты дасі Яму імя Езус, бо Ён збавіць народ свой ад грахоў ягоных».

²²А ўсё гэта сталася, каб збылося сказанае Панам праз прарока, які кажа: ²³«*Вось Дзева зачне і народзіць Сына, і дадуць Яму імя Эммануэль, што азначае "з намі Бог"*».

²⁴Абудзіўшыся ад сну, Юзаф зрабіў, як загадаў яму анёл Пана, і прыняў жонку сваю, ²⁵і не спазнаваў Яе, пакуль Яна не нарадзіла Сына, якому ён даў імя Езус.

2 (1-23)

¹Калі Езус нарадзіўся ў Бэтлееме Юдэйскім у дні караля Ірада, прыбылі ў Ерузалем мудрацы з усходу, ²кажучы: «Дзе народжаны Кароль юдэйскі? Бо мы бачылі зорку Ягоную на ўсходзе і прыйшлі пакланіцца Яму». ³Пачуўшы гэта, кароль Ірад занепакоіўся, і ўвесь Ерузалем з ім. ⁴Ён сабраў усіх першасвятароў і

кніжнікаў народу і пытаўся ў іх, дзе мае нарадзіцца Хрыстус. ⁵ Яны сказалі яму: «У Бэтлееме Юдэйскім, бо так напісана прарокам:

⁶ «*І ты, Бэтлеем, зямля Юды, нічым не меншы сярод гарадоў Юды, бо з цябе выйдзе Правадыр, які будзе пасвіць народ Мой, Ізраэля*»».

⁷ Тады Ірад, патаемна паклікаўшы мудрацоў, выведаў у іх пра час з'яўлення зоркі. ⁸ Паслаўшы іх у Бэтлеем, сказаў: «Ідзіце і дакладна разведайце пра Дзіця; калі знойдзеце, паведаміце мне, каб і я пайшоў пакланіцца Яму».

⁹ Яны ж, выслухаўшы караля, пайшлі. А зорка, якую яны бачылі на ўсходзе, ішла перад імі, пакуль, прыйшоўшы, не спынілася над месцам, дзе было Дзіця.

¹⁰ Убачыўшы зорку, яны вельмі ўзрадаваліся. ¹¹ Калі ўвайшлі ў дом, убачылі Дзіця з Марыяй, Маці Яго. Упаўшы, пакланіліся Яму і, адчыніўшы скарбніцы свае, ахвяравалі Яму дары: золата, кадзіла і міра. ¹² Атрымаўшы ў сне наказ не вяртацца да Ірада, адышлі ў сваю краіну іншай дарогай.

¹³ Калі адышлі, анёл Пана з'явіўся Юзафу ў сне і сказаў: «Устань, вазьмі Дзіця і Маці Яго і ўцякай у Егіпет, і будзь там, пакуль не скажу табе; бо Ірад будзе шукаць Дзіця, каб загубіць Яго».

¹⁴ Падняўшыся, ён узяў Дзіця і Маці Яго ноччу і адправіўся ў Егіпет. ¹⁵ Быў там да смерці Ірада, каб збылося сказанае Панам праз прарока: «*З Егіпта Я паклікаў Сына Майго*».

¹⁶ Тады Ірад, убачыўшы, што мудрацы ашукалі яго, вельмі разгневаўся і паслаў пазабіваць усіх хлопцаў у Бэтлееме ды ва ўсіх ваколіцах яго, ад двух гадоў і менш, паводле часу, які выведаў ад мудрацоў. ¹⁷ Так збылося сказанае прарокам Ераміем:

¹⁸ «*Голас у Раце чутны, плач і лямант вялікі.*

Рахіль аплаквае дзяцей сваіх і не хоча суцешыцца, бо іх няма».

¹⁹ Калі Ірад памёр, анёл Пана з'явіўся ў сне Юзафу ў Егіпце ²⁰ і сказаў: «Устань, вазьмі Дзіця і Маці Яго ды ідзі ў зямлю Ізраэля, бо памерлі тыя, хто хацеў забіць Дзіця». ²¹ Ён устаў, узяў Дзіця і Маці Яго і прыйшоў у зямлю Ізраэля. ²² Пачуўшы, што ў Юдэі валадарыць Архелай замест яго бацькі Ірада, пабаяўся вяртацца туды. Атрымаўшы ў сне наказ, пайшоў у Галілейскую зямлю. ²³ А калі прыйшоў, пасяліўся ў горадзе, які называецца Назарэт, каб збылося сказанае прарокамі, што Ён будзе названы Назаранінам.

3 (1-17)

¹ У тыя дні з'явіўся Ян Хрысціцель, які навучаў у Юдэйскай пустыні і казаў: ² «Кайцеся, бо наблізілася Валадарства Нябеснае».

³ Гэта пра яго сказаў прарок Ісая:

*«Голас таго, хто кліча ў пустыні:
«Падрыхтуйце дарогу Пану,
простымі рабіце сцежкі Яму!»»*

⁴Сам жа Ян меў адзенне з вярблюджай воўны і скураны пояс на сцёгнах сваіх; а ежай яму была саранча ды дзікі мёд.

⁵Тады выходзілі да яго Ерузалем і ўся Юдэя, і ўсе ваколіцы Ярдана ⁶і прымалі хрост ад яго ў рацэ Ярдан, визнаючы грахі свае.

⁷Убачыўшы многіх фарысеяў і садукееяў, якія прыходзілі да яго хрысціцца, ён сказаў ім: «Племя змяінае, хто навучыў вас уцякаць ад будучага гневу?

⁸Прынясіце ж годны плён пакаяння ⁹і не думайце казаць сабе: “Маем Абрагама за бацьку”, бо кажу вам, што Бог можа з камянеў гэтых абудзіць дзяцей Абрагаму. ¹⁰Ужо сякера прыкладзена да карэння дрэў. Таму кожнае дрэва, якое не дае добрага плоду, будзе ссечана і кінута ў агонь. ¹¹Я вас хрышчу вадою дзеля пакаяння, але той, хто ідзе за мною, Мацнейшы за мяне, і я няварты несці сандалі Ягоныя. Ён вас будзе хрысціць Духам Святым і агнём. ¹²Лапата Яго ў руцэ Ягонай, і Ён ачысціць гумно сваё і збярэ пшаніцу сваю ў засеці, а мякіну спаліць агнём непагасным».

¹³Тады Езус прыйшоў з Галілеі на Ярдан да Яна, каб атрымаць ад яго хрост. ¹⁴Ян стрымліваў Яго, кажучы: «Гэта мне трэба прымаць хрост ад Цябе, а Ты прыходзіш да мяне?» ¹⁵Але Езус сказаў яму ў адказ: «Дазволь цяпер, бо так належыць нам выканаць усё, што справядліва». Тады Ян дазволіў Яму. ¹⁶Калі Езус ахрысціўся, адразу выйшаў з вады. І вось раскрыліся Яму нябёсы, і ўбачыў Духа Божага, які спускаўся, як голуб, і сыходзіў на Яго. ¹⁷І вось голас з нябёсаў прамовіў: «Гэта Сын Мой умілаваны, якога Я ўпадабаў».

4 (1-25)

¹Потым Дух вывеў Езуса ў пустыню, каб д’ябал выпрабоўваў Яго. ²Пасля сарака дзён і сарака начэй посту Езус адчуў голад. ³Тады падышоў да Яго спакуснік і сказаў Яму: «Калі Ты Сын Божы, скажы, каб гэтыя камяні сталі хлебам». ⁴А Ён сказаў у адказ: «Напісана:

*“Не хлебам адным будзе жыць чалавек,
а кожным словам, што выходзіць з вуснаў Божых”».*

⁵Тады ўзяў Яго д’ябал у святы горад і паставіў на крыле святыні, ⁶і сказаў Яму: «Калі Ты Сын Божы, кінься ўніз, бо напісана:

*“Анёлам сваім загадае пра Цябе,
і на руках панясуць Цябе,
каб Ты часам не спатыкнуўся аб камень нагой сваёй”».*

⁷Езус сказаў яму: «Напісана таксама: *“Не будзеш выпрабоўваць Пана Бога твайго”».*

⁸Д’ябал зноў узяў Яго на вельмі высокую гару і паказаў Яму ўсе валадарствы свету і славу іх. ⁹І сказаў Яму: «Усё гэта дам Табе, калі ўпадзеш і паклонішся мне». ¹⁰Тады сказаў яму Езус:

«Адыдзі, сатана! Бо напісана:
*“Пану Богу твайму пакланяйся
і Яму аднаму служы”».*

¹¹Тады д’ябал пакінуў Яго, — і вось анёлы падышлі і служылі Яму.

¹²Калі Езус пачуў, што Яна зняволілі, адышоў у Галілею. ¹³Пакінуўшы Назарэт, прыйшоў і пасяліўся ў Кафарнауме прыморскім, у межах Забулона і Нэфталія, ¹⁴каб збылося сказанае прарокам Ісаем:

¹⁵*«Зямля Забулонава і зямля Нэфталіева,
на шляху марскім, за Ярданам,
Галілея язычнікаў,
¹⁶народ, які сядзеў у цемры,
убачыў святло вялікае,
над жыхарамі краіны смяротнага ценю
заззяла святло».*

¹⁷З таго часу Езус пачаў прапаведаваць і казаць: «Кайцеся, бо наблізілася Валадарства Нябеснае».

¹⁸Калі Езус праходзіў каля Галілейскага мора, Ён убачыў двух братоў: Сымона, якога называлі Пятром, і ягонага брата Андрэя, якія закідвалі сеткі ў мора, бо яны былі рыбакамі. ¹⁹І сказаў ім: «Ідзіце за Мной, і Я зраблю вас рыбакамі людзей». ²⁰Яны ж адразу, пакінуўшы сеткі, пайшлі за Ім.

²¹Калі адтуль пайшоў далей, убачыў іншых двух братоў: Якуба Зэбэдэевага і Яна, брата ягонага, якія ў чоўне з бацькам іхнім Зэбэдэем ладзілі свае сеткі, і паклікаў іх. ²²А яны адразу пакінулі човен і бацьку свайго і пайшлі за Ім.

²³Езус хадзіў па ўсёй Галілеі, навучаючы ў сінагогах іхніх і абвяшчаючы Евангелле Валадарства. Ён лячыў усялякую хваробу і ўсялякую немач у людзей. ²⁴Таму пайшла пра Яго чутка па ўсёй Сірыі. Пачалі прыводзіць да Яго ўсіх нямоглых, што цярпелі на розныя хваробы і слабасці, апанаваных злымі духамі, эпілептыкаў і паралізаваных, і Ён вылечваў іх. ²⁵За Ім ішлі вялікія натоўпы з Галілеі і Дэкаполіса, з Ерузалема, Юдэі і з-за Ярдана.

5 (1-48)

¹Убачыўшы натоўп, Езус узышоў на гару. А калі сеў, падышлі да Яго вучні Ягонья. ²І, адкрыўшы вусны свае, Ён вучыў іх, кажучы:

³«Шчаслівыя ўбогія духам, бо іх ёсць Валадарства Нябеснае.

⁴Шчаслівыя засмучаныя, бо яны будуць сцешаны.

⁵Шчаслівыя лагодныя, бо яны атрымаюць у спадчыну зямлю.

⁶Шчаслівыя галодныя і прагнучыя справядлівасці, бо яны будуць насычаны.

⁷Шчаслівыя міласэрныя, бо яны спазнаюць міласэрнасць.

⁸Шчаслівыя чыстыя сэрцам, бо яны Бога ўбачаць.

⁹Шчаслівыя міратворцы, бо яны будуць названыя сынамі Божымі.

¹⁰Шчаслівыя, каго пераследуюць за справядлівасць, бо іх ёсць Валадарства Нябеснае.

¹¹Шчаслівыя вы, калі будуць вас зневажаць, пераследаваць і ўсяляк зласловіць несправядліва за Мяне. ¹²Радуйцеся і весяліцеся, бо вялікая ўзнагарода ваша ў нябёсах. Бо так пераследалі прарокаў, якія былі перад вамі.

¹³Вы – соль зямлі. Калі ж соль страціць смак, то чым пасоліш яе? Яна ўжо

ні на што не прыдасца, хіба што выкінуць яе вон на патаптанне людзям.

¹⁴Вы – святло свету. Не можа схавацца горад, які стаіць на вяршыні гары.

¹⁵І, запаліўшы светач, не ставяць яго пад пасудзінай, але на свечніку, і свеціць усім, хто ў доме. ¹⁶Няхай святло ваша так свеціць перад людзьмі, каб яны бачылі вашы добрыя ўчынкі і праслаўлялі Айца вашага, які ў нябёсах.

¹⁷Не думайце, што Я прыйшоў адмяніць Закон ці Прарокаў. Не адмяніць прыйшоў Я, а выканаць. ¹⁸Бо сапраўды кажу вам: пакуль не міне неба і зямля, ніводная ёта, ніводная рыска не зменіцца ў Законе, пакуль не збудзецца ўсё.

¹⁹Таму, калі хто парушыць адну з гэтых найменшых заповедзяў і навучыць гэтаму людзей, той найменшым назавецца ў Валадарстве Нябесным. Хто ж выканае і навучыць, той вялікім назавецца ў Валадарстве Нябесным.

²⁰Бо кажу вам, калі справядлівасць ваша не пераўзыдзе справядлівасці кніжнікаў і фарысеяў, то вы не ўвойдзеце ў Валадарства Нябеснае.

²¹Вы чулі, што было сказана продкам: *“Не забівай”*; а хто заб’е, падлягае суду. ²²А Я кажу вам, што кожны, хто гневаецца на брата свайго, падлягае суду.

Хто ж скажа брату свайму “рака”, падлягае Сінэдрыёну, а хто скажа “неразумны”, падлягае геене вогненнай. ²³Таму, калі прынясеш дар свой да

ахвярніка і ўспомніш там, што брат твой мае нешта супраць цябе, ²⁴пакінь дар свой перад ахвярнікам і ідзі спачатку памірыся з братам сваім, а тады прыйдзі і прынясі дар свой. ²⁵Мірыся з праціўнікам тваім хутка, пакуль ты з ім яшчэ ў дарозе, каб праціўнік не аддаў цябе суддзі, а суддзя не аддаў цябе слугу, і каб не ўкінулі цябе ў вязніцу. ²⁶Сапраўды кажу табе: не выйдзеш адтуль, пакуль не аддасі апошні грош.

²⁷Вы чулі, што сказана: *“Не чужалож”*. ²⁸А Я кажу вам: кожны, хто з пажадлівасцю глядзіць на жанчыну, ужо ўчыніў з ёю чужалоства ў сэрцы сваім.

²⁹Калі правае вока тваё спакушае цябе, вырві яго і адкінь ад сябе, бо лепей табе, калі загіне адзін з тваіх членаў, чым усё цела тваё будзе кінута ў геену. ³⁰І калі правая рука твая спакушае цябе, адсячы яе і адкінь ад сябе, бо лепей табе, калі загіне адзін з тваіх членаў, чым усё цела тваё пойдзе ў геену.

³¹Сказана: *“Калі хто адпускаяе жонку сваю, няхай дасць ёй разводны ліст”*.

³²А Я кажу вам: кожны, хто развядзецца з жонкаю сваёю, акрамя як з прычыны распусты, той даводзіць яе да чужаложства, а хто ажэніцца з разведзенаю, той чужаложыць.

³³Вы чулі, што сказана было продкам: *“Не прысягай фальшыва, а выконвай перад Богам прысягі свае”*. ³⁴А Я кажу вам: не прысягайце наогул: ні

небам, бо гэта пасад Божы; ³⁵ні зямлёю, бо гэта падножжа ног Ягоных; ні Ерузалемам, бо гэта горад вялікага Караля. ³⁶Ні галавою сваёй не прысягай, бо не можаш ніводнага воласа зрабіць белым або чорным. ³⁷Няхай будзе слова вашае “так-так”, “не-не”. А што звыш гэтага, тое ад злога.

³⁸Вы чулі, што сказана: *“Вока за вока і зуб за зуб”*. ³⁹А Я вам кажу: не адплачвайце злomu. Калі хто ўдарыць цябе па правай шчацэ тваёй, падстаў яму і другую. ⁴⁰І калі хто захоча судзіцца з табою і ўзяць у цябе кашулю, аддай яму і плашч. ⁴¹І калі хто цябе змусіць ісці з ім адну мілю, ідзі з ім дзве. ⁴²Таму, хто просіць у цябе, давай і не адварочвайся ад таго, хто хоча пазычыць у цябе.

⁴³Вы чулі, што сказана: *“Любі бліжняга твайго і ненавідзь ворага твайго”*.

⁴⁴А Я кажу вам: любіце ворагаў вашых і маліцеся за тых, хто пераследуе вас,
⁴⁵каб сталіся вы сынамі Айца вашага, які ў нябёсах. Бо Ён загадвае сонцу свайму ўзыходзіць над дрэннымі і добрымі і пасылае дождж на справядлівых і несправядлівых. ⁴⁶Калі ж вы будзеце любіць тых, хто любіць вас, якую маеце ўзнагароду? Ці ж не тое самае робяць і мытнікі? ⁴⁷І калі вітаеце толькі братоў вашых, што асаблівага робіце? Ці ж не тое самае робяць і язычнікі? ⁴⁸Таму будзьце дасканалымі, як дасканалы Айцец ваш Нябесны.

6 (1-34)

¹Глядзіце, не чыніце справядлівасці вашай перад людзьмі, каб яны бачылі. Інакш не атрымаеце ўзнагароды ад Айца вашага, які ў нябёсах. ²Калі даеш міласціну, не трубі перад сабою, як робяць крывадушнікі ў сінагогах і на вуліцах, каб людзі хвалілі іх. Сапраўды кажу вам: яны атрымліваюць сваю ўзнагароду.

³Калі даеш міласціну, няхай не ведае твая левая рука, што робіць правіца твая, ⁴каб міласціна твая была патаемнай. А твой Айцец, які бачыць патаемнае, аддасць табе.

⁵І калі молішся, не будзь, як крывадушнікі. Бо яны любяць маліцца, стоячы ў сінагогах і на рагах вуліц, каб паказацца перад людзьмі. Сапраўды кажу вам: яны атрымліваюць сваю ўзнагароду. ⁶Ты, калі молішся, увайдзі ў пакой свой і, зачыніўшы дзверы, маліся да Айца твайго, які ў таемнасці. А твой Айцец, які бачыць патаемнае, аддасць табе. ⁷Калі моліцеся, не гаварыце шмат, як язычнікі, бо яны думаюць, што ў мнагаслоўі сваім будуць пачутыя. ⁸Не будзьце ж падобнымі да іх, бо ведае Айцец ваш, у чым вы маеце патрэбу, раней, чым вы папросіце ў Яго.

⁹Таму вы так маліцеся:

Ойча наш, каторы ёсць у небе,
свяціся імя Тваё,

¹⁰прыйдзі Валадарства Тваё,

будзь воля Твая,

як у небе, так і на зямлі.

¹¹Хлеба нашага штодзённага дай нам сёння

¹²і адпусці нам правіны нашы,

як і мы адпускаем вінаватым нашым.

¹³І не ўводзь нас у спакусу,

але збаў нас ад злага.

¹⁴Калі вы будзеце адпускаць людзям правіны іхнія, то Айцец ваш Нябесны адпусціць і вам. ¹⁵А калі не будзеце адпускаць людзям, то і Айцец ваш не адпусціць вам правінаў вашых.

¹⁶Калі посціце, не будзьце панурымі, як крывадушнікі. Бо яны закрываюць свае твары, каб людзі бачылі, што яны посцяць. Сапраўды кажу вам: яны атрымліваюць сваю ўзнагароду. ¹⁷Ты, калі посціш, намасці галаву сваю і абмый твар свой, ¹⁸каб паказаць, што посціш, не людзям, але Айцу твайму, які ў таемнасці. А твой Айцец, які бачыць патаемнае, аддасць табе.

¹⁹Не збірайце сабе скарбаў на зямлі, дзе моль і ржа знішчаюць і дзе злодзеі падкопваюцца і крадуць. ²⁰Збірайце сабе скарбы ў небе, дзе ні моль, ні ржа не знішчаюць і дзе злодзеі не падкопваюцца і не крадуць. ²¹Бо дзе скарб твой, там будзе і сэрца тваё.

²²Светачам цела ёсць вока. Калі ж вока тваё чыстае, то ўсё цела тваё будзе светлае. ²³Калі ж вока тваё дрэннае, то ўсё цела тваё будзе цёмнае. Калі ж святло, якое ў табе, з'яўляецца цемрай, то якая ж цемра!

²⁴Ніхто не можа служыць двум гаспадарам. Бо ці аднаго будзе ненавідзецц, а другога любіць; ці аднаго будзе трымацца, а другім пагарджаць. Не можаце служыць Богу і мамоне.

²⁵Таму кажу вам: не турбуйцеся аб жыцці вашым, што есці і што піць, ні аб целе вашым, у што апрануцца. Ці ж не большае жыццё за ежу, а цела – за вопратку? ²⁶Паглядзіце на птушак нябесных: яны ні сеюць, ні жнуць, ні збіраюць у засеці, і Айцец ваш Нябесны корміць іх. Ці ж вы не больш вартыя за іх? ²⁷І хто з вас, турбуючыся, можа дадаць да свайго росту хоць адзін локаць?

²⁸І аб вопратцы навошта турбуецца? Паглядзіце на палявыя лілеі, як яны растуць: ні працуюць, ні прадуць. ²⁹Кажу вам, што нават Саламон ва ўсёй славе сваёй не апранаўся так, як адна з іх. ³⁰Калі ж палявую траву, якая сёння ёсць, а заўтра будзе кінута ў печ, Бог так апранае, ці не намнога больш вас, малаверныя? ³¹Таму не турбуйцеся і не кажыце: “Што нам есці?” або: “Што піць?” або: “У што апрануцца?” ³²Бо ўсяго гэтага шукаюць язычнікі. А ваш Айцец Нябесны ведае, што вы маеце патрэбу ва ўсім гэтым. ³³Шукайце найперш Валадарства Божага і справядлівасці Ягонаі, а гэта ўсё дадасца вам. ³⁴Таму не турбуйцеся аб заўтрашнім дні, бо заўтрашні дзень патурбуецца сам за сябе. Хопіць кожнаму дню свайго клопату.

7 (1-29)

¹Не судзіце, каб вас не судзілі. ²Бо якім судом вы судзіце, такім і вас асудзяць, і якой мераю мераеце, такой і вам будзе адмерана. ³Чаму бачыш шчэпку ў воку брата свайго, а бервяна ў сваім воку не заўважаеш? ⁴Або, як скажаш брату свайму: “Дазволь мне выняць шчэпку з вока твайго”, калі ў тваім воку бервяно? ⁵Крывадушнік, спачатку вымі бервяно са свайго вока і тады ўбачыш, як выняць шчэпку з вока твайго брата.

⁶Не давайце сабакам таго, што святое, і не кідайце пярлінаў ваших перад свіннямі, каб яны не патапталі іх сваімі нагамі ды, вярнуўшыся, не разарвалі вас.

⁷Прасіце, і будзе дадзена вам; шукайце, і знойдзеце; стукайце, і адчыняць вам. ⁸Бо кожны, хто просіць, атрымлівае; і хто шукае, знаходзіць; і хто стукае, таму будзе адчынена. ⁹Ці ёсць сярод вас чалавек, які, калі сын ягоны папросіць у яго хлеба, дасць яму камень? ¹⁰Або калі папросіць у яго рыбы, дасць яму змяю? ¹¹Калі ж вы, будучы блаславімі, ведаеце, як даваць дзецям вашым добрыя дары, тым больш Айцец ваш, які ў нябёсах, дасць добрае тым, хто просіць у Яго.

¹²Усё, што хочаце, каб рабілі вам людзі, і вы ім рабіце, бо ў гэтым Закон і Прарокі.

¹³Уваходзьце праз вузкую браму, бо шырокая брама і прасторная дарога вядуць да згубы, і многія ўваходзяць праз яе. ¹⁴А вузкая брама і вузкая дарога вядуць у жыццё, але нямногія знаходзяць яе.

¹⁵Асцерагайцеся фальшывых прарокаў, якія прыходзяць да вас у авечай вопратцы, а ў сярэдзіне — ваўкі драпежныя. ¹⁶Па іхніх пладах пазнаеце іх. Ці збіраюць з цярноўніку вінаград або з асоту смоквы? ¹⁷Так кожнае добрае дрэва родзіць добрыя плады, а дрэннае дрэва родзіць дрэнныя плады. ¹⁸Не можа добрае дрэва радзіць дрэнныя плады, а дрэва дрэннае радзіць добрыя плады.

¹⁹Кожнае дрэва, якое не родзіць добрага плоду, ссякаюць і кідаюць у агонь.

²⁰Таму па пладах іхніх пазнаеце іх.

²¹Не кожны, хто кажа Мне: “Пане, Пане”, увойдзе ў Нябеснае Валадарства, але той, хто выконвае волю Айца Майго, які ў нябёсах. ²²Многія скажуць Мне ў той дзень: “Пане, Пане, ці не ад Твайго імя мы прарочылі, і ці не Тваім імем выганялі злых духаў, і ці не Тваім імем многія цуды чынілі?” ²³І тады скажу ім: “Я ніколі не ведаў вас, адыдзіце ад Мяне вы, што чыніце беззаконне”.

²⁴Таму кожны, хто слухае гэтыя словы Мае і выконвае іх, будзе падобны да чалавека разумнага, які пабудаваў свой дом на скале. ²⁵Пайшоў дождж, разліліся рэкі, падзьмулі вятры і ўдарылі ў дом той, а ён не ўпаў, бо пастаўлены быў на скале.

²⁶Кожны, хто слухае гэтыя словы Мае і не выконвае іх, будзе падобны да неразумнага чалавека, які пабудаваў свой дом на пяску. ²⁷Пайшоў дождж, разліліся рэкі, падзьмулі вятры і ўдарылі ў дом той; і ён упаў, і падзенне яго было вялікае».

²⁸Калі Езус скончыў гаварыць, здзіўляліся людзі вучэнню Ягонаму, ²⁹бо Ён вучыў іх як той, хто мае ўладу, а не як кніжнікі.

8 (1-34)

¹Калі Езус сышоў з гары, за Ім следам пайшло мноства людзей.

²І вось падышоў пракажоны і кланяўся Яму, кажучы: «Пане, калі хочаш, можаш мяне ачысціць». ³Езус працягнуў руку, дакрануўся да яго і сказаў: «Хачу, будзь ачышчаны!» І той адразу ачысціўся ад праказы. ⁴І сказаў яму Езус: «Глядзі, нікому не кажы, але ідзі, пакажыся святару і ахвяруй дар, які наказаў Майсей, на сведчанне ім».

⁵Калі Езус увайшоў у Кафарнаум, падышоў да Яго сотнік і прасіў Яго, ⁶кажучы: «Пане, слуга мой ляжыць дома паралізаваны і цяжка пакутуе». ⁷Езус сказаў яму: «Я прыйду і вылечу яго». ⁸Сотнік жа адказаў: «Пане, я не варты, каб Ты ўвайшоў пад дах мой, але скажы толькі слова, і будзе аздароўлены слуга мой. ⁹Бо і я чалавек падуладны, сам маю ў падначаленні жаўнераў і кажу аднаму: “Ідзі”, і ідзе, а другому: “Прыйдзі”, і прыходзіць, а слугу майму: “Зрабі тое”, і робіць».

¹⁰Пачуўшы гэта, Езус здзівіўся і сказаў тым, хто ішоў за Ім: «Сапраўды кажу вам, ні ў кога ў Ізраэлі Я не знайшоў такой веры. ¹¹Кажу вам, што многія

прыйдуць з усходу і захаду і сядуць за стол з Абрагамам, Ісаакам і Якубам у Валадарстве Нябесным. ¹²А сыны валадарства будуць выкінуты вон у цемру, там будзе плач і скрыгатанне зубоў». ¹³І сказаў Езус сотніку: «Ідзі, і як паверыў, няхай станецца табе». І быў аздароўлены слуга ягоны ў тую ж гадзіну.

¹⁴Калі Езус прыйшоў у дом Пятра, убачыў цешчу ягоную, якая ляжала ў гарачцы. ¹⁵Ён дакрануўся да яе рукі, і пакінула яе гарачка, і яна ўстала, і прыслужвала ім.

¹⁶Калі настаў вечар, прывялі да Яго многіх апанаваных злымі духамі. А Ён словам выгнаў духаў і аздаравіў усіх хворых, ¹⁷каб збылося сказанае прарокам Ісаем:

«Ён узяў на сябе нашу слабасць і панёс нашыя хваробы».

¹⁸Езус, убачыўшы вакол сябе натоўп, загадаў пераплыць на другі бераг. ¹⁹Тады адзін кніжнік падышоў і сказаў Яму: «Настаўнік, я пайду за Табою, куды б Ты ні пайшоў». ²⁰А Езус сказаў яму: «Лісы маюць норы, і птушкі нябесныя — гнёзды, а Сын Чалавечы не мае дзе схіліць галаву».

²¹Другі ж з вучняў Ягоных сказаў Яму: «Пане, дазволь мне спачатку пайсці і пахаваць бацьку майго». ²²А Езус сказаў яму: «Ідзі за Мною і пакінь памерлым хаваць сваіх памерлых».

²³Калі ўвайшоў у човен, былі з Ім Ягоныя вучні. ²⁴І вось пачалася вялікая бура на моры, так што човен накрывалі хвалі. А Ён спаў. ²⁵Падышоўшы, яны пабудзілі Яго, кажучы: «Пане, ратуй, мы гінем!» ²⁶А Ён сказаў ім: «Чаго вы спалохаліся, малаверныя?» Тады, устаўшы, загадаў вятрам і мору, і настала вялікая ціша. ²⁷А людзі дзівіліся і казалі: «Хто Ён такі, што і вятры, і мора слухаюцца Яго?»

²⁸Калі Езус прыплыў на другі бераг, у край гадарэнаў, сустрэлі Яго, выйшаўшы з магільных пячор, двое апанаваных злымі духамі, вельмі лютыя, так што ніхто не асмельваўся праходзіць той дарогай. ²⁹Вось яны закрычалі: «Што Табе да нас, Сыне Божы? Ты прыйшоў сюды заўчасна мучыць нас?»

³⁰Далёка ж ад іх пасвіўся вялікі статак свіней. ³¹І злыя духі прасілі Яго, кажучы: «Калі выганяеш нас, то пашлі нас у статак свіней». ³²Ён сказаў ім: «Ідзіце». Яны выйшлі і ўвайшлі ў статак свіней. Тады кінуўся ўвесь статак з кручы ў мора і загінуў у вадзе. ³³А пастухі паўцякалі і, прыйшоўшы ў горад, казалі пра ўсё, а таксама пра апанаваных злымі духамі. ³⁴І вось горад увесь выйшаў насустрач Езусу, і, убачыўшы Яго, папрасілі, каб Ён адышоў ад іхніх межаў.

9 (1-38)

¹Увайшоўшы ў човен, Ён пераправіўся на другі бераг і прыйшоў у свой горад. ²І вось, прынеслі да Яго паралізаванага, пакладзенага на ложы. Убачыўшы іхнюю веру, Езус сказаў паралізованаму: «Будзь адважным, сыне, адпускаюцца твае грахі». ³Тады некаторыя кніжнікі казалі самі сабе: «Ён блюзнерыць». ⁴А Езус, ведаючы іхнія думкі, сказаў: «Навошта задумваеце зло ў сэрцах ваших? ⁵Бо што лягчэй? Сказаць: “Адпускаюцца твае грахі” ці сказаць:

“Устань і хадзі”? ⁶ Але каб вы ведалі, што Сын Чалавечы мае ўладу на зямлі адпускаяць грахі». Тады сказаў паралізуванаму: «Устань, вазьмі ложа сваё і ідзі дадому». ⁷ Той устаў і пайшоў дадому. ⁸ А людзі, убачыўшы гэта, спалохаліся і праславілі Бога, які даў такую ўладу людзям.

⁹ Калі Езус адыходзіў адтуль, убачыў чалавека, які сядзеў на мытні, якога звалі Мацвей, і сказаў яму: «Ідзі за Мною». Той устаў і пайшоў за Ім.

¹⁰ Калі Езус сядзеў за сталом у доме, многія мытнікі і грэшнікі прыйшлі і селі за стол з Ім і вучнямі Ягонымі. ¹¹ Убачыўшы гэта, фарысеі казалі вучням Яго: «Чаму Настаўнік ваш есць з мытнікамі і грэшнікамі?» ¹² Ён жа, пачуўшы гэта, сказаў ім: «Не здаровым патрэбны лекар, а хворым. ¹³ Пайдзіце, навучыцеся, што значыць: *“миласэрнасці хачу, а не ахвяры”*, бо Я прыйшоў заклікаць не праведнікаў, а грэшнікаў».

¹⁴ Вучні Янавы прыйшлі да Яго і сказалі: «Чаму мы і фарысеі посцім шмат, а Твае вучні не посцяць?» ¹⁵ І сказаў ім Езус: «Ці могуць быць у жалобе госці на вяселлі, пакуль з імі жаніх? Але прыйдуць дні, калі будзе забраны ад іх жаніх, і тады будуць пасціць. ¹⁶ Ніхто не прышывае латы з нябеленага палатна да старой вопраткі, бо прышытае рве вопратку, і дзіра робіцца яшчэ горшай. ¹⁷ Не ўліваюць таксама маладое віно ў старыя мяхі. Інакш разрываюцца мяхі, і віно выліваецца, і мяхі прападаюць. Але маладое віно ўліваюць у новыя мяхі, тады захоўваецца і тое, і другое».

¹⁸ Калі Езус гаварыў з імі, падышоў да Яго адзін кіраўнік сінагогі і, пакланіўшыся Яму, сказаў: «Дачка мая толькі што памерла; але прыйдзі, ускладзі на яе руку сваю, і яна будзе жыць». ¹⁹ Тады Езус падняўся і разам са сваімі вучнямі пайшоў за ім.

²⁰ І вось, жанчына, якая дванаццаць гадоў цярпела на крывацёк, падышла ззаду і дакранулася да краю плашча Ягонага, ²¹ бо казала сабе: «Калі толькі дакрануся да плашча Ягонага, выздаравею». ²² А Езус павярнуўся і, убачыўшы яе, сказаў: «Будзь адважнай, дачка, вера твая ўратавала цябе». І з таго часу жанчына выздаравела.

²³ Калі Езус увайшоў у дом кіраўніка, Ён убачыў жалеянікаў і ўзрушаны натоўп ²⁴ і сказаў: «Выйдзіце, бо дзяўчынка не памерла, а спіць». І насміхаліся з Яго. ²⁵ А калі натоўп вывелі, Ён увайшоў, узяў дзяўчынку за руку, і яна ўстала. ²⁶ Тады разышлася пра гэта пагалоска па ўсёй гэтай зямлі.

²⁷ Калі Езус адыходзіў адтуль, ішлі за Ім двое сляпых, якія крычалі: «Змілуйся над намі, Сыне Давіда!» ²⁸ Калі ж Ён прыйшоў у дом, сляпыя падышлі да Яго, а Езус сказаў ім: «Ці верыце, што Я магу зрабіць гэта?» Яны адказалі Яму: «Так, Пане». ²⁹ Тады Ён дакрануўся да іхніх вачэй і сказаў: «Няхай станецца вам паводле веры вашай». ³⁰ І адкрыліся іхнія вочы. Але Езус строга наказаў ім: «Глядзіце, каб ніхто не даведаўся». ³¹ Аднак яны, калі выйшлі, абвясцілі пра гэта па ўсёй той зямлі.

³² Калі ж тыя выходзілі, прывялі да Езуса нямога чалавека, апанаванага злым духам. ³³ І калі злы дух быў выгнаны, нямы пачаў гаварыць, а людзі казалі са здзіўленнем: «Ніколі не было такога ў Ізраэлі!» ³⁴ А фарысеі казалі: «Князем злых духаў Ён выганяе злых духаў».

³⁵І хадзіў Езус па ўсіх гарадах і паселішчах, навучаючы ў іхніх сінагогах, абвяшчаючы Евангелле Валадарства і вылечваючы ўсялякую хваробу і ўсялякую немач. ³⁶Убачыўшы натоўпы людзей, Ён змілаваўся над імі, бо яны былі знясіленыя і пакінутыя, як авечкі без пастыра. ³⁷Тады Ён сказаў вучням сваім: «Жніво сапраўды вялікае, ды работнікаў мала; ³⁸таму прасіце Гаспадара жніва, каб паслаў работнікаў на жніво сваё».

10 (1-42)

¹Паклікаўшы дванаццаць вучняў сваіх, Ён даў ім уладу выганяць нячыстых духаў і лячыць усялякую хваробу і ўсялякую немач.

²Імёны ж дванаццаці Апосталаў такія: першы Сымон, называны Пятром, і Андрэй, брат яго, Якуб Зэбэдэў і Ян, брат ягоны, ³Філіп і Барталамей, Тамаш і мытнік Мацвей, Якуб Алфееў і Тадэвуш, ⁴Сымон Кананэец і Юда Іскарыёт, які і выдаў Яго.

⁵Гэтых Дванаццаць паслаў Езус, наказваючы ім: «На шлях язычнікаў не ўзыходзьце і ў гарады самарыйскія не ўваходзьце. ⁶Але перадусім ідзіце да загінуўшых авечак з дому Ізраэля. ⁷Ідзіце і абвяшчайце, кажучы: “Наблізілася Валадарства Нябеснае”. ⁸Хворых аздараўляйце, мёртвых уваскрашайце, пракажонных ачышчайце, злых духаў выганяйце. Задарма атрымалі, задарма давайце. ⁹Не бярыце з сабою ні золата, ні срэбра, ні медзі ў паясы свае, ¹⁰ні торбы ў дарогу, ні дзвюх вопратак, ні сандаляў, ні кія. Бо варты працаўнік сваёй стравы.

¹¹У які б горад ці вёску вы ні ўвайшлі, даведайцеся, хто ў ім годны, і там заставайцеся, пакуль не выйдзеце. ¹²А ўваходзячы ў дом, прывітайце яго. ¹³І калі дом будзе годны, то няхай сыдзе спакой ваш на яго. Калі ж не будзе годны, то спакой ваш вернецца да вас. ¹⁴А калі хто не прыме вас і не паслухаецца слоў вашых, то, выходзячы з дому або з горада таго, атрасіце пыл з ног вашых. ¹⁵Сапраўды кажу вам, лягчэй будзе зямлі Садомы і Гаморы ў дзень суда, чым гэтаму гораду.

¹⁶Вось Я пасылаю вас як авечак паміж ваўкоў. Таму будзьце разважлівыя, як змеі, і простыя, як галубы. ¹⁷Асцерагайцеся людзей, бо вас будуць аддаваць у суды і ў сінагогах сваіх будуць біць вас. ¹⁸І павядуць вас да намеснікаў і да каралёў за Мяне дзеля сведчання перад імі і язычнікамі. ¹⁹Калі ж будуць выдаваць вас, не турбуйцеся, як або што сказаць, бо дадзена будзе вам у тую гадзіну, што сказаць. ²⁰Бо не вы будзеце гаварыць, а Дух Айца вашага гаварыць будзе ў вас.

²¹Брат выдасць брата на смерць, і бацька дзіця; і паўстануць дзеці супраць бацькоў, і заб’юць іх. ²²І ўсе будуць ненавідзець вас за імя Маё. Але той, хто вытрывае да канца, будзе збаўлены. ²³Калі вас будуць пераследаваць у гэтым горадзе, пераходзьце ў другі. Сапраўды кажу вам, што не пройдзеце гарадоў Ізраэля, як прыйдзе Сын Чалавечы.

²⁴Вучань не вышэйшы за настаўніка, і слуга не вышэйшы за гаспадара свайго. ²⁵Вучню дастаткова быць як настаўнік ягоны, а слугу — як гаспадар

ягоны. Калі гаспадара дому назвалі Бэльзэбулам, то тым больш так назавуць хатніх яго.

²⁶Не бойцеся іх, бо няма нічога схаванага, што б не адкрылася, і патаемнага, што б не стала вядомым. ²⁷Што кажу вам у цемры, гаварыце пры святле, і што на вуха чуеце, прапаведуйце на дахах. ²⁸Не бойцеся тых, хто забівае цела, душы ж не могуць забіць; а больш бойцеся таго, хто можа душу і цела загубіць у геене. ²⁹Ці ж не два вераб'і прадаюцца за ас? І ніводзін з іх не ўпадзе на зямлю без волі Айца вашага.

³⁰У вас жа і валасы на галаве палічаны. ³¹Таму не бойцеся: вы вартыя больш за мноства вераб'ёў.

³²Так кожнага, хто вызнае Мяне перад людзьмі, і Я прызнаю перад Айцом Маім, які ў нябёсах. ³³А хто адрокся б ад Мяне перад людзьмі, ад таго і Я адракуся перад Айцом Маім, які ў нябёсах.

³⁴Не думайце, што Я прыйшоў прынесці спакой на зямлю. Не спакой прыйшоў Я прынесці, а меч. ³⁵Бо Я прыйшоў паставіць

чалавека супраць бацькі ягонага,

і дачку супраць маці яе,

і нявестку супраць свекрыві яе;

³⁶*і будуць ворагамі чалавеку хатнія ягоныя.*

³⁷Хто любіць бацьку ці маці больш за Мяне, не варты Мяне. І хто любіць сына ці дачку больш за Мяне, не варты Мяне. ³⁸І хто не бярэ крыжа свайго і не ідзе за Мною, той не варты Мяне. ³⁹Хто знайшоў жыццё сваё, страціць яго. А хто страціў жыццё сваё дзеля Мяне, знойдзе яго.

⁴⁰Хто прымае вас, Мяне прымае. А хто прымае Мяне, прымае таго, хто паслаў Мяне. ⁴¹Хто прымае прарока ў імя прарока, атрымае ўзнагароду прарока. І хто прымае справядлівага ў імя справядлівага, атрымае ўзнагароду справядлівага. ⁴²І хто напоіць аднаго з малых гэтых толькі кубкам халоднай вады як вучня, сапраўды кажу вам, не страціць узнагароды сваёй».

11 (1-30)

¹Калі Езус закончыў настаўляць дванаццаць вучняў сваіх, перайшоў адтуль вучыць і прапаведаваць у іхніх гарадах.

²А Ян, калі пачуў у вязніцы пра чыны Хрыста, паслаў вучняў сваіх ³спытацца ў Яго: «Ты той, які мае прыйсці, ці чакаць нам іншага?» ⁴І сказаў ім Езус у адказ: «Ідзіце, раскажыце Яну тое, што чуеце і бачыце: ⁵*сляпыя зноў бачаць*, кульгавыя ходзяць, пракажоныя ачышчаюцца, глухія чуюць, і памерлыя ўваскрасаюць, *убогім абвяшчаецца Добрая Навіна*. ⁶І шчаслівы той, хто не спакусіцца праз Мяне». ⁷Калі ж яны пайшлі, Езус пачаў гаварыць народу пра Яна: «На што выйшлі вы ў пустыню глядзець? На трысціну, якую вецер хістае? ⁸На што ж вы выйшлі глядзець? На чалавека, апранутага ў мяккія шаты? Тыя, хто носіць мяккія шаты, знаходзяцца ў каралеўскіх дамах. ⁹На што выйшлі вы глядзець? На прарока? Так, кажу вам, нават больш, чым на прарока. ¹⁰Гэта той, пра каго напісана:

“Вось Я пасылаю анёла Майго перад Табою,

які падрыхтуе Тваю дарогу перад Табою”.

¹¹Сапраўды кажу вам: сярод народжаных жанчынамі не з’явіўся большы за Яна Хрысціцеля. Але найменшы ў Нябесным Валадарстве большы за яго. ¹²З часоў Яна Хрысціцеля і дагэтуль Валадарства Нябеснае здабываецца сілай, і гвалтоўныя людзі захопліваюць яго. ¹³Бо ўсе прарокі і Закон прарочылі аж да Яна. ¹⁴Калі вы захочаце прыняць, то ён — Ілля, які павінен прыйсці. ¹⁵Хто мае вушы, няхай слухае.

¹⁶З кім параўнаю пакаленне гэтае? Яно падобна да дзяцей, што сядзяць на рынку і, звяртаючыся да іншых, кажуць: ¹⁷“Мы гралі вам на жалейцы, а вы не танцавалі, мы спявалі журботныя песні, а вы не плакалі”. ¹⁸А прыйшоў Ян, які не еў і не піў, і яны кажуць: “У ім злы дух!” ¹⁹Прышоў Сын Чалавечы, які есць і п’е, і кажуць: “Гэты чалавек абжора і п’яніца, прыцель мытнікаў і грэшнікаў!” І была апраўдана мудрасць справамі сваімі».

²⁰Тады пачаў дакараць гарады, у якіх адбылося найбольш Ягоных цудаў, за тое, што яны не пакаяліся: ²¹«Гора табе, Харазін! Гора табе, Бэтсаіда! Бо калі б у Тыры і Сідоне былі ўчынены цуды, што сталіся сярод вас, яны б даўно ў мешкавіне і попеле пакаяліся. ²²Але кажу вам: Тыру і Сідону лягчэй будзе ў судны дзень, чым вам. ²³А ты, Кафарнаум, ці будзеш узвышаны аж да неба? Аж да адхлані нізрынешся! Бо калі б у Садоме былі ўчынены цуды, якія адбыліся ў табе, ён застаўся б да сённяшняга дня. ²⁴Але кажу вам: лягчэй будзе зямлі садомскай у судны дзень, чым табе».

²⁵У той час, адказваючы, Езус сказаў: «Праслаўляю Цябе, Ойча, Пан неба і зямлі, што Ты закрыў гэта ад мудрых і разумных і адкрыў гэта дзецям. ²⁶Так, Ойча, бо так было Табе даспадобы. ²⁷Усё перададзена Мне Айцом Маім, і ніхто не ведае Сына, апроч Айца; і Айца ніхто не ведае, апроч Сына і таго, каму Сын захоча адкрыць».

²⁸Прыйдзіце да Мяне, усе спрацаваныя і абцяжараныя, і Я супакою вас. ²⁹Вазьміце ярмо Маё на сябе і навучыцеся ад Мяне, бо Я ціхі і пакорны сэрцам, і знойдзеце спакой для сваіх душаў. ³⁰Бо ярмо Маё прыёмнае, і цяжар Мой лёгкі».

12 (1-50)

¹У той час Езус праходзіў у шабат праз збожжа. А вучні Ягоныя згаладаліся і пачалі зрываць каласы і есці. ²Фарысеі, убачыўшы гэта, сказалі Яму: «Вось вучні Твае робяць тое, чаго нельга рабіць у шабат». ³А Ён адказаў ім: «Вы не чыталі, што рабіў Давід, калі згаладаўся сам і тыя, хто быў з ім? ⁴Як увайшоў у дом Божы і еў ахвярныя хлябы, якіх нельга было есці ні яму, ні тым, хто быў з ім, а толькі адным святарам? ⁵Або ці не чыталі вы ў Законе, што ў шабат святары ў святыні парушаюць шабат, аднак не вінаватыя? ⁶Але кажу вам, што тут нешта большае за святыню. ⁷Калі б вы ведалі, што азначае: “Міласэрнасці хачу, а не ахвяры”, не асудзілі б невінаватых. ⁸Бо Сын Чалавечы – гаспадар шабату».

⁹Пайшоўшы адтуль, Езус прыйшоў у іх сінагогу. ¹⁰Там быў чалавек з усохлай рукой. І, каб абвінаваціць Езуса, спыталіся ў Яго: «Ці можна

аздараўляць у шабат?» ¹¹А Ён адказаў ім: «Ці ёсць сярод вас чалавек, які, маючы адну авечку, не возьме і не выцягне яе, калі яна ў шабат зваліцца ў яму? ¹²Наколькі ж чалавек каштоўнейшы за авечку! Таму ў шабат дазволена рабіць дабро». ¹³Пасля сказаў чалавеку: «Працягни сваю руку». Той працягнуў – і яна стала здаровай, як другая. ¹⁴Фарысеі ж выйшлі і мелі нараду супраць Езуса, як бы загубіць Яго.

¹⁵Але Езус, даведаўшыся, адышоў адтуль. За Ім пайшло шмат людзей, і Ён аздаравіў усіх. ¹⁶І забараніў ім выяўляць Яго, ¹⁷каб збылося сказанае прарокам Ісаем:

¹⁸*«Вось слуга Мой, якога Я выбраў,
умілаваны Мой, якога ўпадабала душа Мая.*

*Духа Майго дам Яму,
а Ён абвесціць суд народам.*

¹⁹*Не будзе прычыць і лямантаваць,
і ніхто не пачуе на плошчах голасу Яго.*

²⁰*Трысціны надламанай не пераломіць
і не пагасіць тлеючага кнота,
пакуль не давядзе суд да перамогі.*

²¹*І ў імені Ягоным народы будуць мець надзею».*

²²Тады прывялі да Яго сляпога і нямога, апанаванага злым духам, і Ён аздаравіў яго, так што нямы стаў гаварыць і бачыць. ²³А ўсе людзі здзіўляліся і казалі: «Ці ж гэта не Сын Давіда?» ²⁴Фарысеі, пачуўшы гэта, казалі: «Ён выганяе злых духаў не інакш, як Бэльзэбулам, князем злых духаў».

²⁵Ведаючы іхнія думкі, Езус сказаў ім: «Кожнае валадарства, падзеленае само ў сабе, спусташаецца; і кожны горад ці дом, падзелены сам у сабе, не выстаіць. ²⁶Таму калі сатана выганяе сатану, то ён падзелены сам у сабе; як жа выстаіць яго валадарства? ²⁷І калі Я выганяю злых духаў Бэльзэбулам, то кім выганяюць сыны вашыя? Таму яны стануць суддзямі вашымі. ²⁸А калі Я выганяю злых духаў Божым Духам, то настала для вас Валадарства Божае. ²⁹Або як можа хтосьці ўвайсці ў дом асілка і разрабаваць ягоныя рэчы, калі спачатку не звяжа асілка? Толькі тады абрабуе дом ягоны. ³⁰Хто не са Мной, той супраць Мяне, і хто не збірае са Мной, той раскідае.

³¹Таму кажу вам: усякі грэх і блюзнерства будуць адпушчаны людзям, але блюзнерства супраць Духа адпушчана не будзе. ³²І калі хтосьці скажа слова супраць Сына Чалавечага, то яму будзе адпушчана. А калі скажа супраць Духа Святога, яму не будзе адпушчана ні ў гэтым веку, ні ў будучым.

³³Або, калі дрэва добрае, то і плод яго будзе добрым; а калі дрэва дрэннае, то і плод яго будзе дрэнным, бо дрэва пазнаецца з плоду. ³⁴Племя змяінае, як вы можаце гаварыць добрае, будучы дрэннымі? Бо вусны гавораць тое, чым перапоўнена сэрца. ³⁵Добры чалавек дастае з добрага скарбу добрае, а блгі чалавек дастае з благога скарбу благое. ³⁶Кажу вам, што за кожнае пустое слова, якое скажуць людзі, яны дадуць адказ у судны дзень. ³⁷Бо паводле слоў сваіх будзеш апраўданы, і паводле слоў сваіх будзеш асуджаны».

³⁸Тады некаторыя кніжнікі і фарысеі казалі Яму: «Настаўнік, хочам ад Цябе ўбачыць знак». ³⁹А Ён адказаў ім: «Пакаленне ліхое і нявернае шукае

знаку, але ніякага знаку не будзе дадзена яму, акрамя знаку Ёны прарока. ⁴⁰Бо як Ёна быў у чэраве кіта тры дні і тры ночы, так і Сын Чалавечы будзе ў сэрцы зямлі тры дні і тры ночы. ⁴¹Мужы Нінівы ўстануць на судзе супраць гэтага пакалення і асудзяць яго, бо яны пакаяліся дзякуючы прапаведаванню Ёны, а тут большае за Ёну. ⁴²Каралева Поўдня ўстане на судзе з гэтым пакаленнем і асудзіць яго, бо яна прыйшла з краю зямлі паслухаць мудрасці Саламонавай, і вось, тут большае за Саламона!

⁴³Калі ж нячысты дух выйдзе з чалавека, ён блукае па бязводных мясцінах, шукаючы адпачынку, і не знаходзіць. ⁴⁴Тады кажа: “Вярнуся да дому свайго, адкуль выйшаў”. І, прыйшоўшы, знаходзіць яго незанятым, падмеценым і ўпрыгожаным. ⁴⁵Тады ідзе і бярэ з сабой сем іншых духаў, злейшых за сябе, і яны, увайшоўшы, жывуць там. І бывае апошняе для чалавека таго горшым за першае. Так будзе і з гэтым ліхім пакаленнем».

⁴⁶Калі Ён прамаўляў да людзей, Маці і браты Ягоня стаялі звонку і хацелі пагаварыць з Ім. ⁴⁷І нехта сказаў Яму: «Вось Маці Твая і браты Твае стаяць звонку і хочуць пагаварыць з Табою». ⁴⁸А Ён адказаў таму, хто звярнуўся да Яго: «Хто маці Мая і хто браты Мае?» ⁴⁹І, працягнуўшы руку сваю да вучняў сваіх, сказаў: «Вось Маці Мая і браты Мае. ⁵⁰Бо хто выконвае волю Айца Майго, які ў нябёсах, той Мне брат, і сястра, і маці».

13 (1-58)

¹У той дзень Езус выйшаў з дому і сеў каля мора. ²І сабралася каля Яго мноства народу, так што Ён увайшоў у човен і сеў, а ўвесь народ стаяў на беразе.

³Ён шмат гаварыў ім у прыпавесцях, кажучы:

«Вось выйшаў сейбіт сеяць. ⁴І калі сеяў, некаторыя зярняты ўпалі пры дарозе, і наляцелі птушкі, і падзяўблі іх. ⁵Другія ж упалі на камяністае месца, дзе было мала зямлі, і адразу прараслі, бо зямля была неглыбокая. ⁶Аднак, калі ўзышло сонца, яны завялі і таму, што не мелі каранёў, засохлі. ⁷А іншыя ўпалі сярод церняў, і выраслі церні, і заглушылі іх. ⁸Яшчэ іншыя ўпалі на добрую зямлю і прынеслі плён: адно ў сто разоў, другое ў шэсцьдзсят, а іншае ў трыццаць. ⁹Хто мае вушы, няхай слухае».

¹⁰І, падыйшоўшы, вучні сказалі Яму: «Навошта Ты гаворыш ім у прыпавесцях?» ¹¹А Ён адказаў ім: «Таму што вам дадзена пазнаць таямніцы Валадарства Нябеснага, а ім не дадзена. ¹²Бо хто мае, таму дадзена будзе, і атрымае ўдосталь, а хто не мае, у таго адымецца і тое, што мае. ¹³Таму Я гавару ім у прыпавесцях, бо яны глядзяць, а не бачаць, слухаюць, а не чуюць і не разумеюць. ¹⁴І спаўняецца на іх прароцтва Ісаі, якое кажа:

*“Слухаць будзеце, і не зразумеце,
і вачыма глядзець будзеце і не ўбачыце.*

¹⁵*Бо абрасло тукам сэрца народу гэтага,
і вушамі з цяжкасцю чуюць,
і вочы свае заплюшчылі,
каб не ўбачыць вачыма,*

*і не пачуць вушамі,
і не зразумець сэрцам, і не навярнуцца,
каб Я вылечыў іх”.*

¹⁶Але шчаслівыя вочы вашыя, таму што бачаць, і вушы вашыя, таму што чуюць. ¹⁷Бо сапраўды кажу вам: многія прарокі і справядлівыя хацелі ўбачыць тое, што вы бачыце, і не ўбачылі, і пачуць, што вы чуеце, і не пачулі!

¹⁸Вы ж паслухайце значэнне прыпавесці пра сейбіта. ¹⁹Да кожнага, хто слухае слова пра Валадарства, а не разумее, прыходзіць злы і крадзе пасеянае ў сэрцы яго; вось каго азначае пасеянае пры дарозе. ²⁰А пасеянае на камяністых месцах — гэта той, хто чуе слова і адразу прымае яго з радасцю, ²¹але не мае ў сабе караня і нясталы. Калі за слова настане ўціск ці пераслед, ён адразу спакушаецца. ²²Пасеянае ж у церні — гэта той, хто чуе слова, але турботы гэтага веку і зман багацця заглушаюць слова, і яго становіцца бясплодным. ²³Пасеянае ж на добрай зямлі — гэта той, хто чуе слова і разумее, і прыносіць плён, адзін у сто разоў, другі ў шэсцьдзесят, а іншы ў трыццаць».

²⁴Іншую прыпавесць прапанаваў ім, кажучы: «Валадарства Нябеснае падобнае да чалавека, які пасеяў добрае насенне на полі сваім. ²⁵Калі ж людзі спалі, прыйшоў вораг яго і пасеяў між пшаніцаю каласоўнік, і пайшоў. ²⁶Калі ж збажына ўзышла і дала плён, тады паказаўся каласоўнік. ²⁷Прыйшоўшы, слугі гаспадара дому сказалі яму: “Пане, ці ж не добрае насенне пасеяў ты на сваім полі? Адкуль жа на ім каласоўнік?” ²⁸А ён сказаў ім: “Варожы чалавек зрабіў гэта”. Тады слугі сказалі яму: “Хочаш, мы пойдзем выпалаць яго?” ²⁹Але ён сказаў: “Не, каб, выбіраючы каласоўнік, вы не павырывалі разам з ім і пшаніцы. ³⁰Пакіньце расці разам тое і другое аж да жніва; а ў час жніва Я скажу жняцам: збярыце спачатку каласоўнік і звяжыце яго ў пучкі, каб спаліць, а пшаніцу збярыце ў засеку мае”».

³¹Пасля Ён прапанаваў ім іншую прыпавесць, кажучы: «Валадарства Нябеснае падобнае да гарчычнага зерня, якое узяў чалавек і пасеяў на полі сваім. ³²Хоць яго меншае за ўсялякае насенне, калі вырасце, бывае вышэйшым за іншыя расліны і становіцца дрэвам, так што прылятаюць птушкі нябесныя і гняздзяцца ў галінах яго».

³³Іншую прыпавесць прапанаваў ім: «Валадарства Нябеснае падобнае да закваскі, якую жанчына ўзяла і паклала ў тры меры мукі, аж усё ўкісла».

³⁴Усё гэтае Езус гаварыў народу прыпавесцямі і без прыпавесці не казаў ім, ³⁵каб збылося сказанае прарокам:

*«Адкрыю ў прыпавесцях вусны Мае,
раскажу ўтоенае ад стварэння свету».*

³⁶Тады, адпусціўшы народ, увайшоў у дом. І падышлі да Яго вучні Яго, і сказалі: «Растлумач нам прыпавесць пра каласоўнік на полі». ³⁷Ён жа сказаў ім у адказ: «Сейбіт добрага насення — гэта Сын Чалавечы. ³⁸Поле — гэта свет, добрае насенне — гэта сыны Валадарства, а каласоўнік — сыны злага духа; ³⁹вораг, які пасеяў іх, — гэта д’ябал; жніво — сканчэнне свету, а жняцы — гэта анёлы. ⁴⁰Таму, як збіраюць каласоўнік і паляць агнём, так будзе пры сканчэнні гэтага свету: ⁴¹пашле Сын Чалавечы анёлаў сваіх, і збяруць яны з Валадарства Яго ўсё, што спакушае, і ўсіх, хто чыніць

беззаконне, ⁴² і ўкінуць іх у вогненную печ; там будзе плач і скрыгтанне зубоў. ⁴³ Тады праведнікі заззяюць, як сонца, у Валадарстве іх Айца. Хто мае вушы, каб слухаць, няхай слухае.

⁴⁴ Валадарства Нябеснае падобнае да скарбу, схаванага ў полі, які знайшоў чалавек і ўтаіў. У радасці ад гэтага ён ідзе і прадае ўсё, што мае, і купляе гэтае поле.

⁴⁵ Яшчэ Валадарства Нябеснае падобнае да купца, які шукае прыгожых пярлін. ⁴⁶ Знайшоўшы адну каштоўную пярліну, ён ідзе і прадае ўсё, што мае, і купляе яе.

⁴⁷ Валадарства Нябеснае падобнае таксама да закінутага ў мора нерата, што збірае рыбу ўсялякага віду. ⁴⁸ Калі ён напоўніўся, яго выцягнулі на бераг і, сеўшы, сабралі добрае ў посуд, а благое выкінулі вон. ⁴⁹ Так будзе пры сканчэнні свету: выйдучь анёлы, і аддзеляць блagіx ад праведнікаў, ⁵⁰ і кінуць іх у вогненную печ. Там будзе плач і скрыгтанне зубоў.

⁵¹ Ці зразумелі вы ўсё гэта?» Яны адказалі Яму: «Так». ⁵² Ён жа сказаў ім: «Вось чаму ўсялякі кніжнік, навучаны пра Валадарства Нябеснае, падобны да гаспадара, які вымае са скарбніцы сваёй новае і старое».

⁵³ Закончыўшы гэтыя прыпавесці, Езус пайшоў адтуль. ⁵⁴ Прышоўшы на сваю бацькаўшчыну, вучыў іх у сінагозе іхняй, так што яны здзіўляліся і казалі: «Адкуль у Яго гэтая мудрасць і моц? ⁵⁵ Ці ж гэта не сын цесляра? Ці не Ягоную Маці завучь Марыя, а братоў Ягоных — Якуб і Юзаф, Сымон і Юда? ⁵⁶ І сёстры Яго ці не усе сярод нас? Адкуль жа ў Яго усё гэта?» ⁵⁷ І абураліся на Яго. А Езус сказаў ім: «Няма прарока без пашаны, хіба што на бацькаўшчыне і ў доме яго». ⁵⁸ І не ўчыніў там многіx цудаў з прычыны іхняга бязвер'я.

14 (1-36)

¹ У той час Тэтрарх Ірад пачуў пагалоску пра Езуса ² і сказаў слугам сваім: «Гэта Ян Хрысціцель. Ён паўстаў з памерлых, і таму цуды здзяйсняюцца ім». ³ Бо Ірад схапіў Яна, закаваў яго і кінуў у вязніцу з-за Ірадыяды, жонкі брата свайго Філіпа, ⁴ бо Ян казаў яму: «Недазволена табе мець яе». ⁵ Ён хацеў забіць яго, але баяўся народу, які лічыў яго прарокам.

⁶ Калі былі народзіны Ірада, дачка Ірадыяды танцавала перад усімі і спадабалася Іраду. ⁷ Таму ён пакляўся даць ёй усё, чаго толькі папросіць. ⁸ А яна, падбухтораная сваёй маці, сказала: «Дай мне тут на місе галаву Яна Хрысціцеля». ⁹ І кароль засмуціўся, але дзеля клятвы і тых, хто быў за сталом, загадаў даць. ¹⁰ Таму паслаў у вязніцу адсячы галаву Яну. ¹¹ І прынеслі галаву яго на місе, і далі дзяўчыне, а яна занесла сваёй маці. ¹² Тады вучні Янавы прыйшлі, забралі цела і пахавалі яго. Потым пайшлі расказаць Езусу.

¹³ Калі Езус пачуў пра смерць Яна Хрысціцеля, адплыў адтуль на чоўне ў пустыннае месца адзін, а людзі, пачуўшы гэта, пайшлі за Ім пехатою з гарадоў. ¹⁴ Выйшаўшы з чоўна, Езус убачыў мноства людзей і злітаваўся над імі, і аздаравіў хворых іхніх. ¹⁵ Калі ж настаў вечар, Ягонья вучні падышлі да Яго і казалі: «Пустыннае гэтае месца і гадзіна ўжо позняя; адпусці людзей, каб яны пайшлі ў паселішчы і купілі ежы сабе». ¹⁶ Езус сказаў ім: «Не трэба ім ісці, вы

даіце ім есці». ¹⁷ Яны ж сказалі яму: «У нас тут толькі пяць хлябоў і дзве рыбіны». ¹⁸ Ён сказаў: «Прынясіце іх Мне сюды». ¹⁹ І, загадаўшы народу сесці на траву, Ён узяў пяць хлябоў і дзве рыбіны, паглядзеў на неба, благаславіў і, разламаўшы, даў хлеб вучням, а вучні — людзям. ²⁰ І ўсе елі, і насыціліся, і з кавалкаў, што засталіся, сабралі дванаццаць поўных кашоў. ²¹ А тых, хто еў, было каля пяці тысяч чалавек, не лічачы жанчын і дзяцей.

²² Калі натоўп быў накормлены, Ён адразу загадаў вучням сесці ў човен і плысці ўперад Яго на другі бераг, пакуль Ён адпусціць людзей. ²³ Адпусціўшы народ, Езус падняўся на гару памаліцца асобна. Калі настаў вечар, заставаўся там адзін.

²⁴ Тым часам човен ужо адплыў шмат стадыяў ад берага. І кідалі яго хвалі, бо вецер быў супраціўны. ²⁵ У чацвёртую ж варту ночы Ён пайшоў да іх, ідучы па моры. ²⁶ Калі ж вучні ўбачылі, як Ён ідзе па моры, спалохаліся і казалі: «Гэта прывід». І ад страху закрычалі. ²⁷ Але Езус адразу загаварыў з імі і сказаў: «Будзьце адважнымі, гэта Я; не бойцеся!» ²⁸ Пётр сказаў Яму ў адказ: «Пане, калі гэта Ты, загадай мне ісці да Цябе па вадзе». ²⁹ Ён жа сказаў: «Ідзі!» Выйшаўшы з чоўна, Пётр пачаў ісці па вадзе і падышоў да Езуса. ³⁰ Але, адчуўшы моцны вецер, спалохаўся і, пачаўшы тануць, закрычаў: «Пане, ратуй мяне!» ³¹ Езус адразу ж працягнуў руку, схапіў яго і сказаў: «Малаверны, чаму засумняваўся ты?» ³² Калі яны ўвайшлі ў човен, вецер сціх. ³³ А тыя, хто быў у чоўне, пакланіліся Яму і сказалі: «Ты сапраўды Сын Божы!»

³⁴ Пераправіўшыся, яны прыбылі ў зямлю Генэзарэт. ³⁵ Калі ж людзі той мясцовасці пазналі Езуса, яны разнеслі вестку па ўсёй той ваколіцы. І прыносілі да Яго ўсіх хворых, ³⁶ і прасілі Яго, каб хоць дакрануцца да краю плашча Ягонага. І тыя, што дакрануліся, былі аздароўлены.

15 (1-39)

¹ Тады прыйшлі да Езуса фарысеі і кніжнікі з Ерузалема і сказалі: ² «Чаму Твае вучні парушаюць традыцыю старэйшых, бо не абмываюць рук сваіх, калі спажываюць хлеб?» ³ А Ён сказаў ім у адказ: «Чаму і вы парушаеце Божую заповедзь дзеля сваёй традыцыі? ⁴ Бог жа загадаў: *“Шануй бацьку свайго і маці”*, а таксама: *“Хто зласловіць на бацьку ці маці, няхай будзе пакараны смерцю”*. ⁵ А вы кажаце: *“Калі хтосьці скажа бацьку ці маці: Дарам ахвярным ёсць тое, чым бы я мог табе дапамагчы, то ён больш не абавязаны шанаваць свайго бацьку”*. Так вы адмянілі слова Божае дзеля сваёй традыцыі.

⁷ Крывадушнікі! Ісаея добра прарочыў пра вас, кажучы:

⁸ *“Народ гэты шануе Мяне вуснамі,
а сэрца іхняе далёка ад Мяне.*

⁹ *Але дарэмна ўшаноўваюць Мяне,
навучаючы людскім заповедзям”*».

¹⁰ І, паклікаўшы людзей, сказаў ім: «Слухайце і разумейце. ¹¹ Не тое, што ўваходзіць у вусны, робіць чалавека нячыстым, але тое, што выходзіць з вуснаў, робіць чалавека нячыстым!»

¹²Тады вучні падышлі і сказалі Яму: «Ці ведаеш, што фарысеі, пачуўшы гэтае слова, абурьліся?» ¹³А Ён сказаў у адказ: «Усялякая расліна, якую не пасадзіў Айцец Мой Нябесны, будзе вырвана з каранямі. ¹⁴Пакіньце іх, яны — сляпяны павадыры сляпых. Калі сляпы вядзе сляпога, то абодва ўпадуць у яму». ¹⁵Тады Пётр, адазваўшыся, папрасіў Яго: «Раствлумач нам гэтую прыпавесць». ¹⁶І Езус сказаў: «Вы і далей не разумееце? ¹⁷Ці не разумееце, што ўсё, што ўваходзіць у вусны, трапляе ў жывот і выдаляецца вонкі? ¹⁸Але тое, што выходзіць з вуснаў, паходзіць з сэрца, і гэта робіць нячыстым чалавека. ¹⁹Бо з сэрца выходзяць ліхія думкі, забойствы, чужаложства, распуста, крадзеж, фальшывыя сведчанні, блюзнерствы. ²⁰Гэта і ёсць тое, што робіць нячыстым чалавека. А есці нямытымі рукамі – не апаганьвае чалавека».

²¹Выйшаўшы адтуль, Езус накіраваўся ў землі Тыра і Сідона. ²²І вось, жанчына канаанская, выйшаўшы з тых ваколіц, крычала Яму: «Змілуйся нада мною, Пане, Сыне Давіда! Цяжка апанаваная злым духам дачка мая». ²³Але Ён не адказаў ёй ні слова.

Вучні Яго, падышоўшы, прасілі Яго: «Адпусці яе, бо яна крычыць услед за намі». ²⁴Ён жа адказаў: «Я пасланы толькі да загінуўшых авечак з дому Ізраэля». ²⁵Яна ж, падышоўшы, пакланілася Яму і сказала: «Пане, памажы мне!» ²⁶Ён жа сказаў у адказ: «Нядобра забраць хлеб у дзяцей і кінуць шчанятам». ²⁷Яна адказала: «Так, Пане! Але і шчаняты ядуць крошкі, якія падаюць са стала гаспадароў іхніх». ²⁸Тады Езус сказаў ёй у адказ: «О, жанчына! Вялікая вера твая, няхай станецца табе, як жадаеш». І з гэтага моманту дачка яе стала здаровай.

²⁹Адышоўшы адтуль, Езус прыйшоў да Галілейскага мора і, узышоўшы на гару, там сеў. ³⁰І прыйшло да Яго мноства людзей, сярод якіх былі кульгавыя, сляпяны, калекі, нямыя і шмат іншых; клалі іх да ног Езуса, і Ён вылечваў іх. ³¹Натоўп жа здзіўляўся, бачачы, што нямыя гавораць, калекі выздараўліваюць, кульгавыя ходзяць і сляпяны бачаць, і праслаўляў Бога Ізраэля.

³²Езус, паклікаўшы вучняў сваіх, сказаў ім: «Шкада Мне людзей, бо ўжо тры дні яны знаходзяцца са Мною і не маюць чаго есці; не хачу адпусціць іх галоднымі, каб не аслаблі ў дарозе». ³³Вучні сказалі Яму: «Адкуль нам у пустыні ўзяць столькі хлеба, каб накарміць такі вялікі натоўп?» ³⁴А Езус сказаў ім: «Колькі ў вас хлябоў?» Яны адказалі: «Сем і некалькі рыбінак». ³⁵І, загадаўшы людзям сесці на зямлю, ³⁶узьяў сем хлябоў і рыбы і, узнёсшы падзяку, паламаў, і даў вучням, а вучні — людзям. ³⁷І елі ўсе, і насыціліся, і набралі кавалкаў, што засталіся, сем поўных кашоў. ³⁸А тых, хто еў, было, калі не лічыць жанчын і дзяцей, чатыры тысячы чалавек. ³⁹Пасля, адпусціўшы народ, Ён сеў у човен і паплыў у межы Магдаліі.

16 (1-28)

¹Падышлі да Яго фарысеі і садукееі і, выпрабоўваючы Яго, прасілі паказаць ім знак з неба. ²А Ён адказаў ім: «Вечарам кажаце: “Будзе добрае надвор’е, бо неба чырвонае”, ³а раніцай: “Сёння будзе віхура, бо неба чырвонае і пахмурнае”. Вы ўмеете распазнаваць аблічча неба, а знакі часу не можаце.

⁴Пакаленне ліхое і нявернае шукае знаку, але ніякага знаку не будзе дадзена яму акрамя знаку Ёны». І, пакінуўшы іх, адышоў.

⁵Пераправіўшыся на другі бок, вучні Яго забыліся ўзяць хлеба. ⁶Езус жа сказаў ім: «Глядзіце, асцерагайцеся фарысейскай і садукейскай закваскі». ⁷А яны разважалі самі сабе і казалі: «Мы не ўзялі хлеба!» ⁸Але Езус, ведаючы гэта, спытаўся: «Малаверныя, чаму разважаеце паміж сабой, што не маеце хлеба. ⁹Хіба не разумееце і не памятаеце пра пяць хлябоў на пяць тысяч, і колькі кашоў вы назбіралі? ¹⁰І пра сем хлябоў на чатыры тысячы, і колькі кашоў вы назбіралі? ¹¹Як вы не разумееце, што не пра хлеб Я сказаў вам? Але асцерагайцеся фарысейскай і садукейскай закваскі». ¹²Тады зразумелі, што Ён казаў ім асцерагацца не хлебнай закваскі, а фарысейскага і садукейскага вучэння.

¹³Калі прыйшоў Езус у межы Цэзарэі Філіпавай, запытаўся ў сваіх вучняў, кажучы: «Кім людзі лічаць Сына Чалавечага?» ¹⁴Яны ж сказалі: «Адны — Янам Хрысціцелем, другія ж — Іллёю, а іншыя — Ераміем ці адным з прарокаў». ¹⁵Ён сказаў ім: «А вы кім лічыце Мяне?» ¹⁶Адказваючы, Сымон Пётр сказаў: «Ты — Хрыстус, Сын Бога Жывога». ¹⁷Тады Езус сказаў яму ў адказ: «Шчаслівы ты, Сымоне, сын Ёны, бо не цела і кроў адкрылі табе гэта, але Айцец Мой, які ў нябёсах. ¹⁸І Я кажу табе, што ты — Пётр скала, і на гэтай скале Я пабудую Касцёл Мой, і брамы пякельныя не перамогуць яго. ¹⁹Я дам табе ключы Валадарства Нябеснага, і што звязаш на зямлі, тое будзе звязана ў небе, а што развяжаш на зямлі, тое будзе развязана ў небе». ²⁰Тады загадаў вучням, каб нікому не казалі, што Ён — Хрыстус.

²¹З таго часу пачаў Езус адкрываць вучням сваім, што Ён павінен ісці ў Ерузалем і шмат выцерпець ад старэйшын, першасвятароў і кніжнікаў, і быць забітым, і на трэці дзень уваскрэснуць. ²²Адвёўшы Яго ўбок, Пётр пачаў дакараць Яго, кажучы: «Пане, няхай абміне Цябе гэта; няхай так не здарыцца». ²³Ён жа, павярнуўшыся, сказаў Пятру: «Адыдзі ад Мяне, сатана! Ты для Мяне спакуса, бо думаеш не пра тое, што Божае, але пра тое, што чалавечае!»

²⁴Тады Езус сказаў сваім вучням: «Калі хто хоча пайсці за Мною, няхай адрачэцца ад сябе, возьме крыж свой і ідзе за Мною. ²⁵Бо той, хто хоча ўратаваць жыццё сваё, загубіць яго, а хто загубіць жыццё сваё дзеля Мяне, той знойдзе яго. ²⁶Бо якая будзе карысць чалавеку, калі ён здабудзе ўвесь свет, а душы сваёй пашкодзіць? Або што дасць чалавек узамен за душу сваю? ²⁷Бо прыйдзе Сын Чалавечы ў славе Айца свайго з анёламі сваімі, і тады аддасць кожнаму паводле ўчынкаў ягоных. ²⁸Сапраўды кажу вам, што некаторыя з тых, хто тут стаіць, не зазнаюць смерці, пакуль не ўбачаць Сына Чалавечага, які ідзе ў Валадарстве сваім».

17 (1-27)

¹І праз шэсць дзён узяў Езус Пятра, Якуба і Яна, брата ягонага, і павёў іх адных на высокую гару. ²І перамяніўся перад імі. Аблічча Ягонае зазяла, як сонца, і адзенне Ягонае стала белае, як святло. ³І вось, з'явіліся ім Майсей і Ілля, і размаўлялі з Ім. ⁴Адазваўшыся, Пётр сказаў Езусу: «Пане, добра нам тут

быць. Калі хочаш, я зраблю тут тры шатры: Табе адзін, Майсею адзін і адзін Іллі». ⁵Калі ён яшчэ казаў, светлае воблака агарнула іх, і вось голас з воблака сказаў: «Гэта Сын Мой умілаваны, якога Я ўпадабаў. Яго слухайце». ⁶Пачуўшы гэта, вучні ўпалі ніцма і вельмі спалохаліся. ⁷А Езус падышоў, дакрануўся да іх і сказаў: «Устаньце і не бойцеся». ⁸Узняўшы вочы, яны нікога не ўбачылі, акрамя аднаго Езуса.

⁹Калі сыходзілі з гары, Езус загадаў ім, кажучы: «Нікому не кажыце пра бачанне, пакуль Сын Чалавечы не ўваскрэсне».

¹⁰Вучні ж спыталіся ў Яго: «Чаму кніжнікі кажуць, што Ілля мае прыйсці першым?» ¹¹Ён адказаў ім: «Ілля сапраўды прыйдзе і адновіць усё. ¹²Але кажу вам, што Ілля ўжо прыйшоў, і не пазналі яго, а зрабілі з ім, што хацелі. Так і Сын Чалавечы будзе цяпець ад іх». ¹³Тады зразумелі вучні, што Ён казаў ім пра Яна Хрысціцеля.

¹⁴Калі прыйшлі да натоўпу, падышоў да Езуса нейкі чалавек і, упаўшы перад Ім на калені, ¹⁵сказаў: «Пане, змілуйся над маім сынам; ён эпілептык і цяжка пакутуе, бо часта падае ў агонь і часта — у вадзі. ¹⁶Я прыводзіў яго да тваіх вучняў, але яны не маглі вылечыць яго». ¹⁷Адказваючы, Езус сказаў: «О, пакаленне нявернае і распуснае, дакуль буду з вамі? Дакуль буду цяпець вас? Прынясіце яго да Мяне». ¹⁸І загадаў яму Езус, і выйшаў з яго злы дух, і ад гэтай гадзіны хлопец стаў здаровым. ¹⁹Тады асобна падышлі да Езуса вучні і сказалі: «Чаму нам не ўдалося выгнаць яго?» ²⁰А Ён сказаў ім: «З прычыны малой веры вашай. Сапраўды кажу вам: калі ў вас будзе вера з гарчычнае зерне і вы скажаце гэтай гары: «Перасунься адсюль сюды!», яна перасунецца. І для вас не будзе нічога немагчымага». ⁽²¹⁾

²²Калі яны знаходзіліся ў Галілеі, Ён сказаў ім: «Сын Чалавечы павінен быць выдадзены ў рукі людзей, ²³і заб'юць Яго, і на трэці дзень Ён уваскрэсне». Тады яны вельмі засмуціліся.

²⁴Калі ж яны прыбылі ў Кафарнаум, збіральнікі дыдрахмаў падышлі да Пятра і сказалі: «Ці ваш Настаўнік не дасць дыдрахмаў?» ²⁵Той адказаў: «Так». І калі ён увайшоў у дом, Езус апырэдзіў яго і сказаў: «Як табе здаецца, Сымоне? З каго бяруць мыта або падатак зямных каралі? Са сваіх сыноў ці з чужых?» ²⁶А калі ён адказаў: «З чужых», Езус сказаў яму: «Значыць, сыны свабодныя. ²⁷Але каб нам не спакусіць іх, ідзі на мора, закінь вуду і вазьмі першую рыбіну, якую зловіш; калі адкрыеш ёй рот, знойдзеш статэр. Вазьмі і аддай яго за Мяне і за сябе».

18 (1-35)

¹У тую гадзіну падышлі вучні да Езуса, кажучы: «Дык хто ж большы ў Валадарстве Нябесным?» ²Тады Езус паклікаў дзіця, паставіў яго сярод іх ³і сказаў: «Сапраўды кажу вам, калі не навернецца і не станеце як дзеці, не ўвойдзеце ў Валадарства Нябеснае. ⁴Таму кожны, хто прынізіць сябе, як дзіця гэтае, той будзе большым у Валадарстве Нябесным. ⁵І калі хто прымае адно такое дзіця ў імя Маё, той Мяне прымае.

⁶А хто спакусіць аднаго з малых гэтых, якія вераць у Мяне, таму лепш павесіць на шыю млынавы камень і патапіць у марской глыбіні. ⁷Гора свету праз спакусы, бо спакусы павінны прыйсці; але гора таму чалавеку, праз якога прыходзіць спакуса!

⁸Калі ж рука твая ці нага твая спакушае цябе, адсячы яе і адкінь ад сябе. Лепш табе ўвайсці ў жыццё аднарукім ці кульгавым, чым з абедзвюма рукамі ці абедзвюма нагамі быць кінутым у вечны агонь. ⁹І калі цябе спакушае вока тваё, вырві яго і адкінь ад сябе. Лепш табе аднавокім увайсці ў жыццё, чым з двума вачыма быць кінутым у геену вогненную.

¹⁰Глядзіце, не пагарджайце ніводным з тых малых, бо кажу вам, што анёлы іхнія ў нябёсах заўсёды бачаць аблічча Айца Майго, які ў нябёсах. ⁽¹¹⁾

¹²Як вы думаеце? Калі ў нейкага чалавека было сто авечак, і адна з іх заблукала, ці не пакіне ён дзевяноста дзевяць у гарах і не пойдзе шукаць тую, што заблукала? ¹³Калі ж удасца знайсці яе, сапраўды кажу вам, ён радуецца ёй больш, чым дзевяноста дзевяці, якія не заблукалі. ¹⁴Так няма волі вашага Айца, які ў нябёсах, каб загінуў адзін з тых малых.

¹⁵Калі зграшыць супраць цябе брат твой, пайдзі і дакары яго сам-насам. Калі паслухаецца цябе, то ты здабыў свайго брата. ¹⁶Калі ж не паслухаецца, вазьмі з сабою яшчэ аднаго ці двух, каб вуснамі *двух ці трох сведкаў пацвердзілася кожнае слова*. ¹⁷Калі ж не паслухаецца іх, скажы Касцёлу. А калі і Касцёла не паслухаецца, то няхай ён будзе для цябе як язычнік і мытнік.

¹⁸Сапраўды кажу вам: што вы звяжаце на зямлі, тое будзе звязана ў небе, і што развяжаце на зямлі, тое будзе развязана ў небе.

¹⁹Сапраўды таксама кажу вам, што калі двое з вас на зямлі згодна прасілі б аб чым-небудзь, то станецца ім ад Айца Майго, які ў нябёсах. ²⁰Бо, дзе двое ці трое сабраліся ў імя Маё, там Я ёсць сярод іх».

²¹Тады Пётр падышоў да Езуса і сказаў Яму: «Пане, калі мой брат зграшыць супраць мяне, колькі разоў я павінен прабачаць яму? Ці аж сем разоў?» ²²Езус адказаў яму: «Не кажу табе, што аж сем разоў, але ажно семдзсят сем разоў».

²³Таму Валадарства Нябеснае падобнае да караля, які захацеў разлічыцца са сваімі слугамі. ²⁴Калі ён пачаў разлічвацца, прывялі да яго аднаго, які вінен быў яму дзесяць тысячаў талантаў. ²⁵Паколькі той не меў чым заплаціць, то гаспадар загадаў прадаць яго і жонку, і дзяцей, і ўсё, што ён меў, і заплаціць. ²⁶Тады, упаўшы, слуга кланяўся перад ім і казаў: «Будзь велікадушны да мяне, і ўсё табе аддам». ²⁷Гаспадар, злітаваўшыся над гэтым слугой, адпусціў яго і дараваў яму доўг. ²⁸А калі гэты слуга выйшаў, знайшоў аднаго з сабратаў сваіх, які вінен быў яму сто дынараў, і, схапіўшы яго, душыў, кажучы: «Адай мне, што вінен». ²⁹Тады сабрат яго ўпаў да ног ягоных і маліў яго, кажучы: «Будзь велікадушны да мяне, і аддам табе». ³⁰Аднак той не захацеў, але пайшоў і пасадзіў яго ў вязніцу, пакуль не аддасць доўгу.

³¹Сабраты яго, убачыўшы, што здарылася, засмуціліся вельмі і, прыйшоўшы, расказалі гаспадару свайму ўсё, што сталася. ³²Тады гаспадар паклікаў яго і сказаў: «Нягодны слуга! Увесь твой доўг я дараваў табе, таму што ты папрасіў мяне; ³³ці ж не належала і табе змілавацца над сабратам тваім,

як і я змілаваўся над табою?»³⁴ І, разгневаўшыся, гаспадар ягоны аддаў яго катам, пакуль не верне яму ўсяго доўгу.³⁵ Так і Айцец Мой Нябесны зробіць вам, калі кожны з вас ад сэрца не даруе брату свайму».

19 (1-30)

¹Сказаўшы гэтыя словы, Езус пакінуў Галілею і прыбыў у межы Юдэі, на другі бок Ярдана.² Ішло за Ім вялікае мноства людзей, і Ён аздаравіў іх там.

³Тады падышлі да Езуса фарысеі і, выпрабоўваючы Яго, пыталіся: «Ці дазволена чалавеку з усялякай прычыны разводзіцца са сваёй жонкаю?»⁴ Ён жа, адказваючы, сказаў: «Хіба вы не чыталі, што Стварыцель спачатку *стварыў іх мужчынам і жанчынай?*»⁵ І сказаў: «Таму пакіне мужчына бацьку і маці і злучыцца з жонкай сваёй, і будуць двое адным целам.⁶ Так што яны ўжо не двое, але адно цела. Таму, што Бог злучыў, чалавек няхай не разлучае».⁷ Тады яны сказалі Яму: «Чаму ж Майсей загадаў даць разводны ліст і адпусціць яе?»⁸ Ён сказаў ім: «Майсей праз упартасць вашых сэрцаў дазволіў вам разводзіцца са сваімі жонкамі, аднак спачатку так не было.⁹ А Я кажу вам: хто развядзецца з жонкаю сваёю не з прычыны распусты і ажэніцца з іншай, той чужаложыць».

¹⁰Вучні Ягоныя спыталіся ў Яго: «Калі такія адносіны чалавека з жонкаю, то лепш не жаніцца».¹¹ Ён жа адказаў ім: «Не ўсе разумеюць гэтае слова, але тыя, каму дадзена.¹² Бо ёсць скапцы, якія нарадзіліся такімі з улоння маці; ёсць скапцы, якіх людзі спаклалі; і ёсць скапцы, якія самі зрабілі сябе скапцамі дзеля Валадарства Нябеснага. Хто можа зразумець гэта, няхай разумее».

¹³Тады прынеслі да Езуса дзяцей, каб Ён усклаў на іх рукі і памаліўся. Але вучні забаранялі ім.¹⁴ Тады Езус сказаў: «Дазвольце дзецям і не забараняйце ім прыходзіць да Мяне, бо такім належыць Валадарства Нябеснае».¹⁵ І, усклаўшы на іх рукі, пайшоў адтуль.

¹⁶І вось, да Яго падышоў адзін чалавек і сказаў: «Настаўнік, што добрага зрабіць мне, каб мець жыццё вечнае?»¹⁷ Ён адказаў яму: «Чаму пытаешся ў мяне пра дабро? Адзін ёсць Добры! Калі хочаш увайсці ў жыццё, захоўвай заповедзі».

¹⁸Той спытаўся ў Яго: «Якія?» Езус адказаў: «*Не забівай, не чужалож, не крадзі, не сведчы фальшыва,*¹⁹ *шануй бацьку і маці, любі бліжняга свайго, як самога сябе.*»²⁰ Юнак сказаў Яму: «Усё гэта я захоўваў, чаго яшчэ нестae мне?»

²¹Езус адказаў яму: «Калі хочаш быць дасканалым, ідзі, прадай маёмасць сваю і раздай убогім, і будзеш мець скарб у нябёсах; пасля прыходзь і ідзі за Мною».

²²Пачуўшы сказанае, юнак адышоў маркотны, бо меў вялікую маёмасць.

²³А Езус сказаў сваім вучням: «Сапраўды кажу вам, што цяжка багатаму ўвайсці ў Валадарства Нябеснае.²⁴ І яшчэ кажу вам: лягчэй вярблюду прайсці праз ігольнае вушка, чым багатаму ўвайсці ў Валадарства Божае».²⁵ Пачуўшы гэта, вучні вельмі здзівіліся і сказалі: «Дык хто ж можа збавіцца?»²⁶ Езус паглядзеў і сказаў ім: «У людзей гэта немагчыма, а ў Бога ўсё магчыма».

²⁷Тады Пётр спытаў Яго: «Вось, мы пакінулі ўсё і пайшлі за Табою. Дык што мы атрымаем?»²⁸ А Езус сказаў ім: «Сапраўды кажу вам, што ў новым жыцці, калі Сын Чалавечы сядзе на троне славы сваёй, таксама вы, якія пайшлі

за Мною, сядзеце на дванаццаці тронах, каб судзіць дванаццаць плямёнаў Ізраэля. ²⁹І кожны, хто пакінуў дом, ці братоў, ці сяцёр, ці айцоў, ці маці, ці дзяцей, ці землі дзеля Майго імя, здабудзе ў сто разоў больш і атрымае ў спадчыну жыццё вечнае.

³⁰Але шмат першых будзе апошнімі, і апошніх — першымі.

20 (1-34)

¹Валадарства Нябеснае падобнае да гаспадара дому, які выйшаў на світанні наняць работнікаў у свой вінаграднік. ²Дамовіўшыся з работнікамі па дынару за дзень, ён паслаў іх у свой вінаграднік. ³Пасля ён выйшаў каля трэцяй гадзіны і, убачыўшы іншых, якія стаялі на рынку без працы, ⁴сказаў ім: «Ідзіце і вы ў мой вінаграднік, а я справядліва заплачу вам». ⁵Яны пайшлі. Зноў выйшаўшы каля шостага і дзевятага гадзіны, зрабіў тое самае. ⁶Выйшаўшы каля адзінаццатага гадзіны, ён знайшоў іншых, якія стаялі без працы, і сказаў ім: «Чаму вы стаіце тут цэлы дзень без працы?» ⁷Яны сказалі яму: «Нас ніхто не наняў». Ён сказаў ім: «Ідзіце і вы ў вінаграднік».

⁸Калі ж настаў вечар, гаспадар вінаградніку сказаў свайму эканому: «Пакліч работнікаў і заплаці, пачаўшы з апошніх да першых». ⁹І тыя, хто прыйшоў каля адзінаццатага гадзіны, атрымалі па дынары. ¹⁰Тыя, што прыйшлі першымі, думалі, што атрымаюць больш, але яны таксама атрымалі па дынары. ¹¹Узяўшы, яны пачалі наракаць на гаспадара дому, ¹²кажучы: «Гэтыя апошнія працавалі адну гадзіну, і ты зраўняў іх з намі, якія перанеслі цяжкі дзень і спёку». ¹³У адказ ён сказаў аднаму з іх: «Дружа, я не крыўджу цябе. Хіба не аб дынары ты дамаўляўся са мною?» ¹⁴Вазьмі сваё і ідзі. Я ж хачу даць гэтаму апошняму так, як і табе. ¹⁵Ці ж не дазволена мне рабіць са сваім тое, што хачу? Ці вока тваё зайздросціць, што я добры?»

¹⁶Гэтак апошнія будуць першымі, а першыя — апошнімі».

¹⁷Калі Езус узыходзіў у Ерузалем, Ён узяў асобна дванаццаць вучняў і ў дарозе сказаў ім: ¹⁸«Вось, мы ўзыходзім у Ерузалем, і Сын Чалавечы будзе выдадзены першасвятарам і кніжнікам. Яны асудзяць Яго на смерць ¹⁹і аддадуць Яго язычнікам на здзек, бічаванне і ўкрыжаванне, а на трэці дзень Ён уваскрэсне».

²⁰Тады падышла да Яго маці сыноў Зэбэдэя са сваімі сынамі, пакланілася і прасіла Яго аб нечым. ²¹Ён жа сказаў ёй: «Чаго ты хочаш?» Яна адказала: «Скажы, каб гэтыя два сыны мае селі ў Тваім Валадарстве адзін праваруч, а другі леваруч Цябе». ²²Езус сказаў у адказ: «Не ведаеце, аб чым просіце. Ці можаце піць келіх, які Я павінен піць?» Яны адказалі Яму: «Можам». ²³Тады Ён сказаў ім: «Келіх мой будзеце піць, але даць сесці праваруч ці леваруч Мяне, не ад Мяне залежыць, а каму падрыхтавана Айцом Маім».

²⁴І, пачуўшы, дзесяць вучняў абурыліся на двух братоў. ²⁵А Езус, паклікаўшы іх, сказаў: «Вы ведаеце, што кіраўнікі народаў пануюць над імі, і вяльможы маюць уладу над імі. ²⁶Але не так няхай будзе сярод вас: хто хоча быць большым сярод вас, няхай будзе вам слугою; ²⁷і хто хоча сярод вас быць першым, няхай будзе вашым нявольнікам. ²⁸Бо Сын Чалавечы не для таго

прыйшоў, каб Яму служылі, але каб служыць і аддаць жыццё сваё для адкуплення многіх».

²⁹Калі яны выходзілі з Ерыхона, за Ім ішоў вялікі натоўп. ³⁰І вось, двое сляпых, што сядзелі пры дарозе, пачуўшы, што праходзіць Езус, пачалі крычаць: «Змілуйся над намі, Пане, Сыне Давіда!» ³¹Народ жа прымушаў іх змоўкнуць, але яны крычалі яшчэ мацней: «Змілуйся на намі, Пане, Сыне Давіда!» ³²Езус спыніўся, паклікаў іх і сказаў: «Што хочаце, каб Я зрабіў вам?» ³³Яны адказалі Яму: «Пане, каб адкрыліся вочы нашы». ³⁴Езус, злітаваўшыся, дакрануўся да вачэй іхніх, і адразу яны пачалі бачыць, і пайшлі за Ім.

21 (1-46)

¹Калі наблізіліся да Ерузалема і прыйшлі ў Бэтфагію да гары Аліўнай, тады Езус паслаў двух вучняў, ²кажучы ім: «Ідзіце ў паселішча, што перад вамі. Там адразу знойдзеце прывязаную асліцу і асляня з ёю. Адвяжыце і прывядзіце да Мяне. ³Калі вам хто скажа што-небудзь, адкажыце, што яны патрэбны Пану; і зараз жа адашле іх». ⁴І сталася гэта, каб збылося сказанае прарокам:

⁵*«Скажыце даццэ Сіёна:*

вось Кароль твой ідзе да цябе;

лагодны, седзячы на асліцы, на асляняці,

сыне пад'ярэмнай».

⁶Вучні пайшлі і зрабілі так, як загадаў ім Езус. ⁷Прывялі асліцу і асляня і паклалі на іх свае плашчы, і Ён сеў на іх. ⁸І мноства людзей слала свае плашчы на дарозе, а іншыя зразалі галіны з дрэў і слалі на дарозе. ⁹А натоўпы, якія ішлі спераду і за Ім, усклікалі: «Гасанна Сыну Давіда! Благаслаўлены той, хто прыходзіць у імя Пана! Гасанна на вышынях!»

¹⁰Калі Ён увайшоў у Ерузалем, узрушыўся ўвесь горад, і пытаўся: «Хто гэта?» ¹¹А народ адказваў: «Гэта прарок Езус з Назарэта Галілейскага».

¹²І ўвайшоў Езус у святыню, і прагнаў усіх, хто гандляваў і купляў у святыні, а сталы мянялаў і лаўкі гандляроў галубамі папераварочваў. ¹³Ён сказаў ім: «Напісана: *“Дом Мой назавецца домам малітвы”*, а вы зрабілі з яго пяхору разбойнікаў».

¹⁴І падышлі да Яго ў святыні сляпыя і кульгавыя, а Ён аздаравіў іх. ¹⁵Але першасвятары і кніжнікі, калі ўбачылі цуды, якія Ён учыніў, і дзяцей, якія ўсклікалі ў святыні: «Гасанна Сыну Давіда», абурыліся ¹⁶і сказалі Яму: «Ці чуеш, што Яны кажуць?» А Езус адказаў ім: «Так. Хіба вы не чыталі ніколі: *“З вуснаў немаўлят і тых, хто ссе, Ты ўчыніў хвалу”*?» ¹⁷Пакінуўшы іх, Ён выйшаў з горада ў Бэтанію і пераначаваў там.

¹⁸А раніцай, калі вяртаўся ў горад, адчуў голад. ¹⁹Убачыўшы пры дарозе смакоўніцу, падышоў да яе і нічога, акрамя лісця, на ёй не знайшоў. Тады сказаў ёй: «Няхай з цябе ніколі навікі не будзе пладоў». І смакоўніца адразу засохла. ²⁰Калі вучні ўбачылі гэта, здзівіліся і сказалі: «Як гэта адразу смакоўніца высахла?» ²¹А Езус сказаў ім у адказ: «Сапраўды кажу вам: калі ў вас будзе вера і не будзе сумненняў, то не толькі зробіце гэта са смакоўніцай,

але і калі скажаце гары гэтай: “Падыміся і кінься ў мора”, збудзецца. І ўсё, чаго папросіце ў малітве з верай, атрымаеце».

²³Калі Ён прыйшоў у святыню і навучаў, падышлі да Яго першасвятары і старэйшыны народу і сказалі: «Якою ўладаю Ты гэта робіш? І хто даў Табе гэтую ўладу?» ²⁴Езус адказаў ім: «Спытаю ў вас і Я пра адно; калі скажаце Мне пра гэта, тады і Я вам скажу, якою ўладаю раблю гэта. ²⁵Адкуль быў Янаў хрост? З неба ці ад людзей?» Яны ж разважалі паміж сабою, кажучы: «Калі скажам “з неба”, то Ён скажа нам: “Чаму ж вы не паверылі яму?” ²⁶А калі скажам “ад людзей”, – баімся натоўпу, бо ўсе лічаць Яна прарокам». ²⁷І сказалі ў адказ Езусу: «Не ведаем». Тады і Ён сказаў ім: «І Я не скажу вам, якой уладай раблю гэта».

²⁸«Як вам здаецца? У аднаго чалавека былі два сыны. Прыйшоўшы да першага, ён сказаў: “Сыне, ідзі і працуй сёння ў вінаградніку”. ²⁹Але той адказаў: “Не хачу.” Аднак пасля, апамятаўшыся, пайшоў. ³⁰Тады падышоў да другога і сказаў тое самае. Той жа сказаў у адказ: “Іду, гаспадару”. І не пайшоў. ³¹Каторы з двух выканаў волю бацькі?» Кажуць Яму: «Першы». Тады Езус сказаў ім: «Сапраўды кажу вам, што мытнікі і распусніцы ідуць перад вамі ў Валадарства Божае. ³²Прыйшоў да вас Ян шляхам справядлівасці, і вы не паверылі яму. А мытнікі і распусніцы паверылі. Вы ж, убачыўшы, не апамяталіся пасля, каб паверыць яму.

³³Паслухайце іншую прыпавесць. Быў адзін гаспадар дому, які *пасадыў вінаграднік, абнёс яго агароджай, выкапаў у ім давіла, пабудоваў вежу ды, аддаўшы яго вінаградарам, паехаў*. ³⁴Калі ж наблізіўся час ураджаю, ён паслаў слугаў сваіх да вінаградараў, каб забраць ураджай свой. ³⁵А вінаградары, схапіўшы слугаў ягоных, аднаго пабілі, другога забілі, а іншага закідалі камянямі. ³⁶Той зноў паслаў яшчэ больш слугаў, і з імі ўчынілі тое самае. ³⁷Урэшце ён паслаў да іх свайго сына, кажучы: “Ушануюць сына майго”. ³⁸Але, убачыўшы сына, вінаградары сказалі адзін аднаму: “Гэта спадкаемца. Хадземце, заб’ем яго і завалодаем спадчынай ягонай”. ³⁹І, схапіўшы яго, выкінулі з вінаградніку і забілі. ⁴⁰Калі ж прыйдзе гаспадар вінаградніку, што зробіць з гэтымі вінаградарамі?» ⁴¹Адказалі Яму: «Злачынцаў гэтых пакарае ліхою смерцю, а вінаграднік аддасць іншым вінаградарам, якія будуць аддаваць яму плады ў адпаведны час». ⁴²Езус сказаў ім: «Няўжо ж вы ніколі не чыталі ў Пісаннях:

*“Камень, адкінуты будаўнікамі,
стаў галавою вугла.*

*Пан учыніў гэта,
і дзіўнае яно ў вачах нашых”?*

⁴³Таму кажу вам, што адымецца ў вас Валадарства Божае і дадзена будзе народу, які прынясе плады яго. ⁴⁴І той, хто ўпадзе на гэты камень, разаб’ецца, а на каго ён упадзе, таго растрэшчыць».

⁴⁵Калі першасвятары і фарысеі пачулі Ягонья прыпавесці, зразумелі, што Ён гаворыць пра іх. ⁴⁶Таму намагаліся схапіць Яго, але баяліся людзей, бо тыя лічылі Яго прарокам.

22 (1-46)

¹Езус зноў расказаў ім прыпавесць: ²«Валадарства Нябеснае падобнае да караля, які справіў вяселле для свайго сына. ³Ён паслаў сваіх слугаў паклікаць запрошаных на вяселле, але яны не хацелі прыйсці. ⁴Зноў паслаў іншых слугаў, кажучы: “Скажыце запрошаным: вось я прыгатаваў гасціну маю, зарэзаны валы мае і адкормленая жывёнасць, і ўсё падрыхтавана; прыходзьце на вяселле”. ⁵Але яны пагардзілі і адышлі, хто на сваё поле, а хто да свайго гандлю. ⁶Астатнія ж, схапіўшы слугаў ягоных, зняважылі і забілі іх.

⁷Кароль жа раззлаваўся і, паслаўшы войска сваё, знішчыў забойцаў гэтых і падпаліў іхні горад. ⁸Тады ён сказаў сваім слугам: “Вяселле гатова, але запрошаныя не былі годнымі. ⁹Таму пайдзіце на ростані і ўсіх, каго сустрэнеце, запрасіце на вяселле”. ¹⁰Тыя слугі, выйшаўшы на дарогі, сабралі ўсіх, каго знайшлі: і кепскіх, і добрых. І напоўнілася вяселле гасцямі. ¹¹Кароль, увайшоўшы паглядзець на гасцей, убачыў там чалавека, апранутага не ў вясельную вопратку, ¹²і сказаў яму: “Дружа, як ты ўвайшоў сюды, не маючы вясельнай вопраткі?” Той прамаўчаў. ¹³Тады кароль сказаў слугам: “Звяжыце яму ногі і рукі і выкіньце яго вон, у цемру. Там будзе плач і скрыгатанне зубоў”. ¹⁴Бо шмат пакліканых, але мала выбраных».

¹⁵Тады Фарысеі пайшлі і раіліся, як бы злавіць Езуса на словы. ¹⁶І паслалі да Яго вучняў сваіх разам з прыхільнікамі Ірада, каб казалі: «Настаўнік, мы ведаем, што Ты праўдзівы і шляху Божаму праўдзіва вучыш, і не зважаеш ні на кога, бо не глядзіш на аблічча людзей. ¹⁷Таму скажы нам: як Табе здаецца? Ці належыць плаціць падатак цэзару, ці не?» ¹⁸Але Езус, ведаючы зласлівасць іхнюю, сказаў: «Чаму Мяне выпрабоўваеце, крывадушнікі? ¹⁹Пакажыце Мне падатковую манету». Яны прынеслі Яму дынар. ²⁰Ён спытаў іх: «Чыя гэта выява і надпіс?» ²¹Адказалі Яму: «Цэзара». Тады Ён сказаў ім: «Дык аддавайце цэзарава цэзару, а Божае Богу». ²²Пачуўшы гэта, яны здзівіліся і, пакінуўшы Яго, адышлі.

²³У той дзень падышлі да Яго садукееі, якія кажуць, што няма ўваскрашэння, і спыталіся ў Яго: ²⁴«Настаўнік, Майсей сказаў: “Калі нехта памрэ, не маючы дзяцей, няхай яго брат возьме ўдаву ягоную і адродзіць нашчадкаў брату свайму”. ²⁵Дык вось, было ў нас сем братоў. Першы, ажаніўшыся, памёр і, не маючы патомства, пакінуў жонку брату свайму. ²⁶Гэтаксама і другі, і трэці, аж да сёмага. ²⁷А пасля ўсіх памерла і жонка. ²⁸Пры ўваскрашэнні катораму з семярых яна будзе за жонку? Бо яна належала ўсім». ²⁹Езус адказаў ім: «Вы памыляецеся, не ведаючы ні Пісання, ні сілы Божай. ³⁰Бо пры ўваскрашэнні ні жэняцца, ні выходзяць замуж, але жывуць, як анёлы Божыя на нябёсах. ³¹А пра ўваскрашэнне памерлых хіба вы не чыталі сказанага вам ад Бога: ³²“Я Бог Абрагама, Бог Ісаака і Бог Якуба”? Бог не ёсць Богам мёртвых, а жывых». ³³Натоўп, пачуўшы гэта, дзівіўся з вучэння Яго.

³⁴Калі фарысеі пачулі, што Езус прымусіў замоўкнуць садукееяў, яны сабраліся разам. ³⁵І адзін з іх, кніжнік, выпрабоўваючы Яго, спытаўся: ³⁶«Настаўнік, якая заповедзь найбольшая ў Законе?» ³⁷Езус адказаў яму: «“Любі Пана Бога твайго ўсім сэрцам тваім, і ўсёй душой тваёй, і ўсім

розумам тваім”. ³⁸Гэта найбольшая і першая заповедзь. ³⁹Другая ж — падобная да яе: “Любі бліжняга твайго, як самога сябе”. ⁴⁰На гэтых дзвюх заповедзях грунтуецца ўвесь Закон і Прарокі».

⁴¹Калі фарысеі сабраліся, Езус ⁴²спытаўся ў іх: «Што вы думаеце пра Хрыста? Чый Ён сын?» Яны адказалі Яму: «Давіда». ⁴³Ён сказаў ім: «Як жа Давід, натхнёны Духам, называе Яго Панам, калі кажа:

⁴⁴“Сказаў Пан Пану майму: сядзь праваруч Мяне, пакуль не пакладу ворагаў Тваіх пад ногі Твае”?

⁴⁵Дык калі Давід называе Яго Панам, які ж Ён сын яму?» ⁴⁶І ніхто не здолеў адказаць Яму ні слова. З таго дня ніхто больш не адважваўся пытацца ў Яго.

23 (1-39)

¹Тады Езус прамовіў да натоўпу і вучняў сваіх: ²«Пасад Майсея занялі кніжнікі і фарысеі. Таму ўсё, што скажуць вам, ³рабіце і захоўвайце, але не паступайце паводле ўчынкаў іхніх. Бо яны гавораць і не робяць. ⁴Яны звязваюць цяжкія і непасільныя ношы і ўскладаюць на плечы людзей, а самі не хочуць і пальцам крануць іх. ⁵Усе ж учынкi свае робяць яны дзеля таго, каб паказацца людзям. Яны пашыраюць філактэрыі свае і павялічваюць махры. ⁶Любяць першыя месцы на гасцінах і першыя лавы ў сінагогах, ⁷і прывітанні на рынках, і каб людзі называлі іх “раббі”. ⁸Вы ж не дазваляйце называць сябе настаўнікамі, бо адзін у вас Настаўнік, а ўсе вы — браты. ⁹І айцом вашым не называйце нікога на зямлі, бо адзін у вас Айцец Нябесны. ¹⁰Не дазваляйце таксама называць сябе настаўнікамі, бо адзін у вас Настаўнік — Хрыстус. ¹¹Большы з вас няхай будзе для вас слугою. ¹²Бо той, хто ўзвышае сябе, будзе прыніжаны, а той, хто прыніжае сябе, будзе ўзвышаны.

¹³Гора вам, кніжнікі і фарысеі, крывадушнікі, таму што зачыняеце Валадарства Нябеснае перад людзьмі! Бо самі не ўваходзіце і, калі ўваходзяць іншыя, не пускаеце іх. ⁽¹⁴⁾

¹⁵Гора вам, кніжнікі і фарысеі, крывадушнікі, таму што абыходзіце мора і сушу, каб прыдбаць хоць аднаго новага верніка. Калі ж гэта здараецца, робіце яго сынам геены, удвая горшым, чым вы самі!

¹⁶Гора вам, сляпыя павадыры, якія кажае: “Калі хто клянецца святыняй, то нічога; але калі хто клянецца золатам святыні, то абавязаны”. ¹⁷Неразумныя і сляпыя! Што большае: золата, ці святыня, якая асвятчае золата? ¹⁸І зноў: “Калі хто клянецца ахвярнікам, то нічога; а калі клянецца дарам, што на ім, то абавязаны”. ¹⁹Сляпыя! Што большае: дар, ці ахвярнік, які асвятчае дар? ²⁰Таму той, хто клянецца ахвярнікам, клянецца і ім, і ўсім, што на ім. ²¹І той, хто клянецца святыняю, клянецца і ёю, і тым, хто жыве ў ёй. ²²А хто клянецца небам, клянецца тронам Божым і тым, хто сядзіць на ім.

²³Гора, вам кніжнікі і фарысеі, крывадушнікі, таму што даяце дзесяціну з мяты, анісу і кмену, але абмінаеце тое, што важнейшае ў Законе: правасуддзе, міласэрнасць і веру! Гэта трэба было рабіць і таго не абмінаць. ²⁴Сляпыя павадыры, якія адцэдзваеце камара, а праглынаеце вярблюда.

²⁵Гора, вам кніжнікі і фарысеі, крывадушнікі, таму што звонку ачышчаеце кубак і місу, а ўнутры яны поўныя драпежнасці і нястрыманасці! ²⁶Сляпы фарысей, спачатку ачысці кубак унутры, каб ён стаў чыстым і звонку.

²⁷Гора вам, кніжнікі і фарысеі, крывадушнікі, бо вы падобныя да пабеленых трунаў, якія звонку здаюцца прыгожымі, але ўнутры поўныя касцей нябожчыкаў і ўсялякай нячыстасці! ²⁸Так і вы звонку здаецеся людзям справядлівымі, але ўнутры поўныя крывадушша і беззаконня.

²⁹Гора вам, кніжнікі і фарысеі, крывадушнікі, таму што ўзносіце грабніцы прарокам і ўпрыгожваеце магілы праведнікаў, ³⁰ кажучы: “Калі б мы жылі ў дні айцоў нашых, то не былі б саўдзельнікамі ў праліцці крыві прарокаў!” ³¹Так вы сведчыце супраць саміх сябе, што вы сыны тых, хто забіваў прарокаў. ³²Дапоўніце ж меру сваіх айцоў. ³³Вужы, пакаленне змяінае, як вы пазбегнеце прысуду да геены? ³⁴Таму я пасылаю да вас прарокаў, мудрацоў і кніжнікаў. Адных з іх вы пазабіваеце і ўкрыжуеце, а другіх будзеце бічаваць у сінагогах сваіх, і будзеце гнаць з горада ў горад. ³⁵Так упадзе на вас уся праведная кроў, пралітая на зямлі, ад крыві справядлівага Абэля аж да крыві Захарыі, сына Баракхіі, якога вы забілі паміж святыняй і ахвярнікам. ³⁶Сапраўды кажу вам: усё гэта ўпадзе на гэтае пакаленне.

³⁷Ерузалем, Ерузалем, ты забіваеш прарокаў і камянуеш пасланных да цябе. Колькі разоў Я хацеў сабраць дзяцей тваіх, як птушка збірае пад крыламі птушанят сваіх, але вы не захацелі! ³⁸Вось, застаецца вам дом ваш пусты! ³⁹Бо кажу вам: адгэтуль не ўбачыце Мяне, пакуль не ўсклікнеце: “*Благаслаўлены той, хто прыходзіць у імя Пана!*”»

24 (1-51)

¹Выйшаўшы, Езус пайшоў ад святыні. І падышлі вучні Яго, каб паказаць Яму будынку святыні. ²А Ён сказаў ім: «Ці бачыце ўсё гэта? Сапраўды кажу вам: не застанеца тут каменя на камені, які б не быў зруйнаваны». ³Калі Ён сядзеў на Аліўнай гары, падышлі да Яго вучні асобна, кажучы: «Скажы нам, калі гэта будзе і які знак Твайго прыйсця і сканчэння свету?»

⁴Адказваючы, Езус сказаў ім: «Глядзіце, каб хто не звёў вас. ⁵Бо многія прыйдуць пад імем Маім, кажучы: “Я Хрыстус”, і многіх зведуць. ⁶Вы пачуеце пра войны і весткі з войнаў. Глядзіце, не палохайцеся, бо так павінна адбыцца. Але гэта яшчэ не канец. ⁷Бо народ паўстане на народ, і каралеўства на каралеўства, і ў розных месцах узнікнуць паморак і землятруссы. ⁸Усё гэта — пачатак пакутаў. ⁹Пасля аддадуць вас на ўціск і будуць забіваць вас, і зненавідзяць вас усе народы за імя Маё. ¹⁰Тады шмат хто зняверыцца, і будуць выдаваць адзін аднаго і ненавідзець адзін аднаго. ¹¹І паўстане шмат фальшывых прарокаў, і яны шмат каго зведуць. ¹²А з-за таго, што пашырыцца беззаконне, любоў многіх астыне. ¹³Але той, хто вытрывае да канца, будзе збаўлены. ¹⁴І гэта Евангелле Валадарства будзе абвешчана па ўсім свеце на сведчанне ўсім народам; і тады настане канец.

¹⁵Калі ж убачыце *агіду спусташэння*, прадказаную прарокам Даніэлем, якая пануе на *святым месцы* (хто чытае, няхай разумее), ¹⁶тады тыя, хто ў

Юдэі, няхай уцякаюць у горы; ¹⁷ хто будзе на даху, няхай не спускаецца ўзяць рэчы з дому свайго. ¹⁸ А хто на полі, няхай не вяртаецца ўзяць вопратку сваю. ¹⁹ Гора цяжарным і тым, што кормяць грудзьмі у тыя дні!

²⁰ Маліцеся, каб вашы ўцёкі не прыпалі на зіму ці на шабат. ²¹ Таму што будзе тады вялікая туга, якой не было ад пачатку свету аж дагэтуль і не будзе. ²² І калі б не скараціліся тыя дні, не ўратавалася б ніякае цела. Але дзеля выбраных скароцяцца дні гэтыя. ²³ Тады, калі хтосьці скажа вам: “Вось, тут Хрыстус”, ці: “Там”, не верце! ²⁴ Бо паўстануць фальшывыя месіі і фальшывыя прарокі і будуць чыніць вялікія знакі і цуды, каб увесці ў зман па магчымасці і выбраных. ²⁵ Вось, Я прадказаў вам. ²⁶ А калі вам скажуць: “Вось, ён у пустыні”, не выходзьце. Або: “Вось, ён у патаемных пакоях”, не верце. ²⁷ Бо як маланка мільгае з усходу і паказваецца аж на захадзе, такім будзе прыйсце Сына Чалавечага. ²⁸ Бо там, дзе трупы, збяруцца арлы.

²⁹ Адразу пасля нядолі тых дзён *зацемніцца сонца, і месяц не дасць святла свайго, і зоркі пападаюць з неба, і пахіснуцца нябесныя сілы.* ³⁰ Тады на небе з’явіцца знак Сына Чалавечага, і *загалосыць усе зямныя плямёны*, і ўбачаць, як *Сын Чалавечы прыходзіць на аблоках* з вялікай магутнасцю ў славе. ³¹ Ён пашле анёлаў сваіх з моцным гучаннем трубы, і збяруць выбраных Яго з чатырох бакоў свету з аднаго краю нябёс да другога.

³² Вучыцеся на прыкладзе смакоўніцы: калі галінка яе становіцца ўжо мяккай і пускае лісце, ведаеце, што блізка лета. ³³ Так і вы, калі ўсё гэта ўбачыце, ведайце, што блізка, пры дзвярах. ³⁴ Сапраўды кажу вам: не міне пакаленне гэтае, як усё гэта адбудзецца. ³⁵ Неба і зямля мінуць, а словы Мае не мінуць.

³⁶ А пра дзень той і гадзіну ніхто не ведае, ні анёлы нябесныя, ні Сын, а толькі Айцец. ³⁷ Але як было ў дні Ноя, так будзе і ў час прыйсця Сына Чалавечага. ³⁸ Бо, як у дні перад патопам елі, пілі, жаніліся і выходзілі замуж аж да таго дня, калі Ной увайшоў у каўчэг, ³⁹ і не ведалі, пакуль не прыйшоў потоп і не забраў усіх, так будзе і ў час прыйсця Сына Чалавечага. ⁴⁰ Тады двое будуць у полі: адзін будзе ўзяты, а другі пакінуты. ⁴¹ Дзве будуць малоць на жорнах: адна будзе ўзята, а другая пакінута.

⁴² Таму чуйце, бо не ведаеце, у які дзень Пан ваш прыйдзе. ⁴³ Але знаеце, што, калі б гаспадар дому ведаў, у якую варту прыйдзе злодзей, то не спаў бы і не даў бы падкапаць дом свой. ⁴⁴ Таму і вы будзьце гатовыя, бо Сын Чалавечы прыйдзе ў тую гадзіну, калі вы не думаеце. ⁴⁵ Хто ж верны і разумны слуга, якога гаспадар паставіў над слугамі сваімі даваць ім спажытак у адпаведны час?

⁴⁶ Шчаслівы той слуга, якога гаспадар ягоны, калі прыйдзе, застане, што ён так робіць. ⁴⁷ Сапраўды кажу вам, што над усёй маёмасцю сваёй паставіць яго.

⁴⁸ Калі ж гэты благі слуга скажа ў сэрцы сваім: “Не спяшаецца гаспадар мой”, ⁴⁹ і пачне біць сяброў сваіх, есці і піць з п’яніцамі, ⁵⁰ то гаспадар слугі гэтага прыйдзе ў дзень, калі ён не чакае, і ў гадзіну, аб якой не ведае. ⁵¹ І адлучыць яго, і вызначыць яму долю разам з крывадушнікамі. Там будзе плач і скрыгатанне зубоў.

25 (1-46)

¹Валадарства Нябеснае будзе падобнае да дзесяці паннаў, якія, узяўшы свае светачы, выйшлі насустрач жаніху. ²Пяць з іх былі неразумныя, а пяць — мудрыя. ³Неразумныя, узяўшы свае светачы, не ўзялі з сабою алею. ⁴Мудрыя ж разам са светачамі сваімі ўзялі алей у пасудзіны. ⁵Калі жаніх спазняўся, то задрамалі ўсе і паснулі. ⁶А сярод ночы ўзняўся крык: “Вось жаніх! Выходзьце яму насустрач”. ⁷Тады ўсталі ўсе панны гэтыя і прывялі ў парадак свае светачы. ⁸Неразумныя ж сказалі мудрым: “Дайце нам вашага алею, бо нашыя светачы гаснуць”. ⁹А мудрыя адказалі: “Каб хапіла і вам, і нам, пайдзіце лепш да тых, хто прадае, і купіце сабе”. ¹⁰Калі ж яны пайшлі купляць, прыйшоў жаніх, і тыя, што былі падрыхтаваныя, увайшлі з ім на вяселле, і зачыніліся дзверы. ¹¹Пасля прыйшлі і астатнія панны ды кажуць: “Пане, пане, адчыні нам”. ¹²А ён адказаў ім: “Сапраўды кажу вам: не ведаю вас”. ¹³Таму чувайце, бо не ведаеце ні дня, ні гадзіны.

¹⁴Пэўны чалавек, ад’езджаючы, паклікаў сваіх слугаў і даручыў ім сваю маёмасць. ¹⁵Аднаму даў пяць талантаў, другому — два, іншаму — адзін; кожнаму паводле іхніх магчымасцяў, і ад’ехаў. ¹⁶Той, які атрымаў пяць талантаў, пайшоў і пусціў іх у абарот, і зарабіў яшчэ пяць. ¹⁷Таксама і той, які атрымаў два, зарабіў яшчэ два. ¹⁸А той, які атрымаў адзін, пайшоў і закапаў яго ў зямлю, і схаваў срэбра свайго гаспадара. ¹⁹Па доўгім часе прыйшоў гаспадар слугаў гэтых і пачаў патрабаваць ад іх рахунку. ²⁰Той, які атрымаў пяць талантаў, падышоў і прынёс яшчэ пяць талантаў і сказаў: “Гаспадар, пяць талантаў ты даў мне, вось яшчэ пяць талантаў я зарабіў на іх”. ²¹Гаспадар ягоны сказаў яму: “Добра, слуга добры і верны, у малым ты быў верны, над многім цябе пастаўлю. Увайдзі ў радасць гаспадара твайго”. ²²Падышоў таксама і той, які атрымаў два таланты, і сказаў: “Гаспадар, два таланты ты даў мне, вось яшчэ два таланты зарабіў я”. ²³Гаспадар ягоны сказаў яму: “Добра, слуга добры і верны, у малым ты быў верны, над многім цябе пастаўлю. Увайдзі ў радасць гаспадара твайго”. ²⁴Падышоў і той, які атрымаў адзін талант, і сказаў: “Гаспадар, я ведаў, што ты чалавек жорсткі, жнеш там, дзе не сеяў, і збіраеш там, дзе не рассыпаў. ²⁵Таму, пабаяўшыся, я пайшоў і схаваў талант твой у зямлю. Вось вазьмі сваё”. ²⁶Гаспадар жа ягоны сказаў яму ў адказ: “Нягодны і лянiвы слуга! Ты ведаў, што я жну там, дзе не сеяў, і збіраю там, дзе не рассыпаў. ²⁷Таму трэба было табе аддаць срэбра маё банкірам, а я, прыйшоўшы, атрымаў бы сваё з выгадай. ²⁸Таму забярыце ў яго талант і дайце таму, хто мае дзесяць талантаў. ²⁹Бо кожнаму, хто мае, будзе дадзена і памножыцца. А ў таго, хто не мае, будзе забрана і тое, што мае. ³⁰А бескарыснага слугу выкіньце вон у цемру. Там будзе плач і скрыгатанне зубоў”.

³¹Калі прыйдзе Сын Чалавечы ў славе сваёй і ўсе анёлы з Ім, тады сядзе на троне славы сваёй. ³²І сабраныя будуць перад Ім усе народы, і Ён аддзеліць адных ад другіх, як пастух аддзяляе авечак ад казлоў. ³³І паставіць авечак праваруч, а казлоў — леваруч. ³⁴Тады скажа Валадар тым, хто праваруч Яго: “Прыйдзіце, благаслаўленыя Айца Майго, прыміце ў спадчыну Валадарства,

падрыхтаванае вам ад стварэння свету. ³⁵Бо Я быў галодны, і вы далі Мне есці; прагнуў, і вы напаілі Мяне; быў падарожным, і вы прынялі Мяне; ³⁶быў голы, і вы апранулі Мяне; быў хворы, і вы адведалі Мяне; быў у вязніцы, і вы прыйшлі да Мяне”. ³⁷Тады адкажуць Яму справядлівыя: “Пане, калі мы бачылі Цябе галодным і накармілі, ці сасмяглым і напаілі? ³⁸Калі мы бачылі Цябе падарожным і прынялі, ці голым і апранулі? ³⁹Калі мы бачылі Цябе хворым ці ў вязніцы і прыйшлі да Цябе?” ⁴⁰І Валадар скажа ім у адказ: “Сапраўды кажу вам: тое, што вы зрабілі аднаму з гэтых братоў Маіх меншых, вы Мне зрабілі”. ⁴¹Тады скажа і тым, хто леваруч Яго: “Ідзіце ад Мяне, праклятыя, у агонь вечны, падрыхтаваны д’яблу і анёлам ягоным. ⁴²Бо Я быў галодны, і вы не далі Мне есці; прагнуў, і вы не напаілі Мяне; ⁴³быў падарожным, і вы не прынялі Мяне; быў голы, і вы не апранулі Мяне; быў хворы і ў вязніцы, і вы не адведалі Мяне”. ⁴⁴Тады і яны адкажуць Яму: “Пане, калі мы бачылі Цябе галодным ці сасмяглым, ці падарожным, ці голым, ці хворым, ці ў вязніцы, і не ўслужылі Табе?” ⁴⁵А Ён скажа ім у адказ: “Сапраўды кажу вам: чаго вы не зрабілі аднаму з гэтых меншых, таго не зрабілі Мне”. ⁴⁶І гэтыя адыдуць на вечнае пакаранне, а справядлівыя — да вечнага жыцця».

26 (1-75)

¹Калі Езус скончыў усе гэтыя словы, сказаў сваім вучням: ²«Ведаеце, што праз два дні Пасха, і Сын Чалавечы будзе выдадзены на ўкрыжаванне».

³Тады першасвятары і старэйшыны народу сабраліся на дзядзінцы першасвятара, якога звалі Каяфам. ⁴Яны правялі нараду, як подступам схпіць Езуса і забіць. ⁵Але казалі: «Не ў свята, каб не было абурэння ў народзе».

⁶Калі ж Езус быў у Бэтаніі, у доме пракажонага Сымона, ⁷падышла да Яго жанчына з алебастравым флаконам каштоўнага міра і выліла Яму на галаву, калі Ён быў за сталом. ⁸Убачыўшы гэта, вучні абурыліся і сказалі: «Навошта гэткае марнатраўства? ⁹Можна было б дорага прадаць гэта і раздаць убогім».

¹⁰Але Езус, убачыўшы гэта, сказаў ім: «Чаму дакучаеце жанчыне? Яна зрабіла для Мяне добры ўчынак. ¹¹Бо ўбогіх заўсёды маеце пры сабе, а Мяне не заўсёды маеце. ¹²Праліўшы гэтае міра на маё цела, яна падрыхтавала Мяне на пахаванне. ¹³Сапраўды кажу вам: дзе б ні абвяшчалася Евангелле па ўсім свеце, сказана будзе і пра тое, што яна зрабіла, на ўспамін аб ёй».

¹⁴Тады адзін з Дванаццаці, якога звалі Юда Іскарыёт, пайшоў да першасвятароў ¹⁵і сказаў: «Што хочаце мне даць, і я выдам вам Яго?» *Яны ж вызначылі яму трыццаць срэбранікаў.* ¹⁶І з таго часу ён шукаў нагоды выдаць Яго.

¹⁷У першы дзень Праснакоў прыйшлі вучні да Езуса і сказалі: «Дзе хочаш, каб мы прыгатавалі Табе з’есці пасху?» ¹⁸Ён адказаў: «Ідзіце ў горад да пэўнага чалавека і скажыце яму: “Настаўнік кажа: час Мой блізкі; у цябе зраблю пасху з вучнямі Маімі”». ¹⁹Вучні ўчынілі так, як загадаў ім Езус, і прыгатавалі пасху.

²⁰Калі ж настаў вечар, Ён сеў за стол з Дванаццацю. ²¹А калі елі, сказаў: «Сапраўды кажу вам, што адзін з вас выдасць Мяне». ²²Вельмі засмуціўшыся, яны пачалі казаць Яму адзін за адным: «Ці не я, Пане?» ²³А Ён адказаў: «Хто

апусціў са Мною руку ў місу, той выдасць Мяне. ²⁴Сапраўды, Сын Чалавечы адыходзіць, як напісана пра Яго, але гора таму чалавеку, які выдае Сына Чалавечага. Лепш было б гэтаму чалавеку не нарадзіцца». ²⁵Юда, які збіраўся Яго выдаць, спытаўся: «Ці не я, Раббі?» Езус адказаў: «Ты сказаў».

²⁶Калі яны елі, Езус узяў хлеб, благаславіў, паламаў і, даўшы вучням, сказаў: «Бярыце і ешце, гэта Цела Маё». ²⁷І ўзяўшы келіх, і ўзнёсшы падзяку, даў ім, кажучы: «Піце з яго ўсе, ²⁸бо гэта Кроў Мая новага завету, якая будзе праліта за многіх дзеля адпушчэння грахоў. ²⁹Кажу вам, што адгэтуль не буду піць ад гэтага вінаграднага плоду аж да таго дня, калі буду піць яго з вамі новым у Валадарстве Айца Майго».

³⁰І, праспяваўшы гімн, яны пайшлі на Аліўную гару. ³¹Тады Езус сказаў ім: «Вы ўсе зняверыцеся ўва Мне ў гэтую ноч, бо напісана: *“Удару пастыра, і рассеюцца авечкі статку”*. ³²А пасля ўваскрасення Майго Я апярэджу вас у Галілеі». ³³А Пётр сказаў Яму ў адказ: «Калі нават усе зняверацца ў Табе, я ніколі не зняверуся». ³⁴Езус сказаў яму: «Сапраўды кажу табе, што ў гэтую ноч, перш чым заспявае певень, тройчы адрачэшся ад Мяне». ³⁵Пётр адказаў Яму: «Хоць бы давялося памерці з Табою, не адракуся ад Цябе». Падобнае казалі і ўсе вучні.

³⁶Потым Езус пайшоў з імі на месца, званае Гетсэманія, і сказаў вучням: «Сядзьце тут, а Я адыду і памалуся там». ³⁷І, узяўшы з сабою Пятра і абодвух сыноў Зэбэдэевых, пачаў тужыць і адчуваць трывогу. ³⁸Тады сказаў ім: «Засмучана душа Мая аж да смерці; застаньцеся тут і чуйце разам са Мною». ³⁹І, адышоўшы крыху ўперад, упаў на твар, маліўся і казаў: «Ойча Мой, калі гэта магчыма, няхай абміне гэты келіх Мяне. Аднак, не як Я хачу, але як Ты». ⁴⁰Калі вярнуўся да вучняў і знайшоў іх спячымі, сказаў Пятру: «Чаму вы не маглі адну гадзіну чуваць са Мною? ⁴¹Чуйце і маліцеся, каб не падацца спакусе, бо дух ахвочы, але цела слабое». ⁴²І зноў, адышоўшы другі раз, маліўся, кажучы: «Ойча Мой, калі не можа келіх гэты абмінуць Мяне, каб Мне не піць яго, няхай станеца воля Твая». ⁴³І, вярнуўшыся, зноў знайшоў іх спячымі, бо вочы ў іх былі стомленыя. ⁴⁴Тады пакінуў іх і адышоўся зноў, і маліўся трэці раз, паўтараючы тыя самыя словы. ⁴⁵Тады зноў прыйшоў да вучняў і сказаў ім: «Усё яшчэ спіце і адпачываеце? Вось наблізілася гадзіна, і Сын Чалавечы выдаецца ў рукі грэшнікаў. ⁴⁶Устаньце, пойдзем; вось наблізіўся мой здраднік».

⁴⁷І калі Ён яшчэ гаварыў, прыйшоў Юда, адзін з Дванаццаці, а з ім мноства людзей з мячамі і кіямі ад першасвятароў і старэйшын народу. ⁴⁸А той, хто выдаў Яго, даў ім знак, кажучы: «Каго я пацалую, той і ёсць; схапце Яго!» ⁴⁹І адразу падышоў да Езуса, і сказаў: «Вітай, Раббі!» І пацалаваў Яго. ⁵⁰А Езус сказаў яму: «Сябра, чаго ты прыйшоў?» Тады, падышоўшы, усклалі рукі свае на Езуса і схопілі Яго. ⁵¹І вось, адзін з тых, хто быў з Езусам, працягнуў руку, выхапіў свой меч і, ударыўшы слугу першасвятара, адсек яму вуха.

⁵²Тады Езус сказаў яму: «Схавай меч свой, бо кожны, хто бярэ меч, ад мяча і загіне. ⁵³Ці думаеш, што Я не мог бы папрасіць Айца Майго, і Ён адразу ж паставіў бы каля Мяне больш за дванаццаць легіёнаў анёлаў? ⁵⁴Але як тады збудуцца Пісанні, што так павінна стацца?» ⁵⁵У тую хвіліну Езус сказаў

натоўпу: «Як на злачынцу выйшлі вы з мячамі і кіямі, каб схапіць Мяне. Кожны дзень сядзеў Я ў святыні і навучаў, і вы не схапілі Мяне». ⁵⁶А гэта ўсё сталася, каб збыліся Пісанні прарокаў. Тады ўсе вучні, пакінуўшы Яго, паўцякалі.

⁵⁷А тыя, хто схапіў Езуса, завялі Яго да першасвятара Каяфы, дзе сабраліся кніжнікі і старэйшыны. ⁵⁸Пётр жа ішоў следам за Ім зводдаль аж да дзядзінца першасвятара. Увайшоўшы ў сярэдзіну, ён сеў са слугамі, каб убачыць, які будзе канец.

⁵⁹А першасвятары і ўвесь Сінэдрыён шукалі ілжывага сведчання супраць Езуса, каб забіць Яго, ⁶⁰і не знайшлі, хоць прыходзіла шмат ілжывых сведкаў. Але нарэшце прыйшлі двое ⁶¹і засведчылі: «Ён сказаў: “Магу зруйнаваць святыню Божую і за тры дні адбудаваць яе”». ⁶²Тады ўстаў першасвятар і сказаў Яму: «Нічога не адказваеш? Што яны супраць Цябе сведчаць?» ⁶³Але Езус маўчаў. Тады першасвятар сказаў Яму: «Заклінаю Цябе Богам жывым, скажы нам, ці Ты Хрыстус, Сын Божы?» ⁶⁴Езус адказаў яму: «Ты сказаў. Нават кажу вам: сёння ўбачыце Сына Чалавечага, які сядзіць праваруч Усемагутнага і ідзе на аблоках нябесных».

⁶⁵Тады першасвятар разадраў адзенне сваё і сказаў: «Ён блюзнерыць! Навошта яшчэ нам сведкі? Вось жа цяпер вы чулі блюзнерства Ягонае. ⁶⁶Як вам здаецца?» А яны адказалі: «Ён заслугоўвае смерці!» ⁶⁷Тады пачалі пляваць Яму ў твар і біць кулакамі, а іншыя білі па шчоках ⁶⁸і казалі: «Прароч нам, Хрысце, хто ўдарыў Цябе?»

⁶⁹А Пётр сядзеў звонку на дзядзінцы, калі падышла да яго адна служанка і сказала: «І ты быў з Езусам з Галілеі!» ⁷⁰Але ён адрокся перад усімі і сказаў: «Не ведаю, што ты кажаш!» ⁷¹А калі ён выйшаў да брамы, убачыла яго другая і сказала тым, што былі там: «Гэты быў з Езусам Назарэем!» ⁷²І зноў адрокся ён, прысягаючы: «Я не ведаю гэтага Чалавека!» ⁷³Крыху пазней падышлі тыя, хто стаяў там, і казалі Пятру: «Сапраўды, і ты адзін з іх, бо і мова твая выдае цябе». ⁷⁴Тады ён пачаў клясціся і прысягаць: «Не ведаю гэтага Чалавека!» І адразу заспяваў певень. ⁷⁵Тады ўзгадаў Пётр словы Езуса: «Перш чым заспявае певень, тройчы адрачэшся ад Мяне». І, выйшаўшы вонкі, горка заплакаў.

27 (1-66)

¹Калі ж настала раніца, усе першасвятары і старэйшыны народу зрабілі нараду супраць Езуса, каб забіць Яго. ²І, звязаўшы, павялі і аддалі Яго намесніку Понцію Пілату.

³Тады Юда, які выдаў Езуса, убачыўшы, што Яго асудзілі, пакаяўся, аддаў трыццаць сярэбранікаў першасвятарам і старэйшынам ⁴і сказаў: «Зграшыў я, бо выдаў нявінную кроў». Яны ж казалі: «Што нам да таго? Глядзі сам». ⁵Тады ён, кінуўшы сярэбранікі ў святыні, выйшаў і пайшоў павесіўся. ⁶А першасвятары ўзялі сярэбранікі і казалі: «Нельга іх класці ў скарбонку святыні, бо гэта цана крыві». ⁷Яны параіліся і купілі на іх поле ганчара для пахавання чужаземцаў. ⁸Таму і па сённяшні дзень называецца гэтае поле «полем крыві». ⁹Так збылося сказанае прарокам Ераміем: «Узялі трыццаць сярэбранікаў, плату

за таго, каго ацанілі сыны Ізраэля,¹⁰ і далі іх за поле ганчара, як сказаў мне Пан».

¹¹Езус жа стаў перад намеснікам, а той спытаўся ў Яго: «Ты кароль Юдэйскі?» Езус адказаў: «Ты кажаш».¹² І калі абвінавачвалі Яго першасвятары і старэйшыны, Ён нічога не адказаў.¹³ Тады сказаў Яму Пілат: «Ці не чуеш колькі сведчыць супраць Цябе?»¹⁴ Але Ён ні на адно слова не адказваў яму, таму намеснік вельмі здзівіўся.

¹⁵На свята намеснік меў звычай адпускаць паводле жадання натоўпу аднаго вязня.¹⁶ Быў тады ў іх адзін вязень, званы Бараба.¹⁷ І вось, калі яны сабраліся, сказаў ім Пілат: «Каго хочаце, каб я выпусціў вам, Барабу ці Езуса, званага Хрыстом?»¹⁸ Ён ведаў, што ад зайздрасці выдалі Яго.

¹⁹А калі ён сядзеў на судовым месцы, жонка ягоная паслала сказаць яму: «Не рабі нічога гэтаму Справядліваму, бо я сёння ў сне шмат цярпела за Яго».²⁰ Але першасвятары і старэйшыны падбухторылі натоўп, каб прасілі за Барабу, а Езуса аддалі на смерць.²¹ Адказваючы, намеснік сказаў ім: «Каго з гэтых двух хочаце, каб я адпусціў вам?» Яны сказалі: «Барабу!»²² Пілат сказаў ім: «А што мне рабіць з Езусам, якога завуць Хрыстом?» Усе закрычалі: «Няхай будзе ўкрыжаваны!»²³ Ён жа сказаў: «Што дрэннага зрабіў Ён?» Але яны яшчэ мацней крычалі: «Няхай будзе ўкрыжаваны!»

²⁴Пілат, убачыўшы, што нічога не дапамагае, а абурэнне ўзрастае, узяў ваду і абмыў рукі перад натоўпам, кажучы: «Невінаваты я ў гэтай крыві. Глядзіце самі!»²⁵ І ўвесь народ адказаў: «Кроў Яго на нас і на дзецях нашых».²⁶ Тады адпусціў ім Барабу, а Езуса пасля бічавання аддаў на ўкрыжаванне.

²⁷А жаўнеры намесніка, завёўшы Езуса ў прэторыю, сабралі каля Яго цэлую кагарту.²⁸ І распрануўшы Яго, надзелі на Яго пурпуровы плашч.²⁹ І сплёўшы вянок з церняў, усклалі Яму на галаву і далі Яму ў правую руку трысціну. Становячыся перад Ім на калені, насміхаліся з Яго, кажучы: «Вітай, кароль Юдэйскі!»³⁰ І плявалі на Яго, бралі трысціну і білі Яго па галаве.³¹ А калі насмяяліся з Яго, знялі з Яго плашч і апранулі ў Ягоную вопратку, і павялі на ўкрыжаванне.

³²Выходзячы, яны сустрэлі аднаго кірынэйца па імені Сымон, якога прымусілі несці крыж Езуса.³³ Калі прыйшлі на месца, называнае Галгота, што азначае «Месца Чэрапа»,³⁴ далі Яму *выпіць* віна, змяшанага з жоўцю. Ён пакаштаваў, але не хацеў піць.³⁵ Укрыжаваўшы Яго, *надзялілі* Ягоную *вопратку, кідаючы лёсы*.³⁶ І, седзячы, пільнавалі Яго там.³⁷ А над галавой Ягонай змясцілі надпіс з віной: «Гэта Езус, кароль Юдэйскі».

³⁸Тады ўкрыжавалі з ім двух злачынцаў, аднаго з правага, а другога з левага боку.³⁹ Тыя, хто праходзіў, зневажалі Яго, *ківаючы галавамі*⁴⁰ і кажучы: «Ты, што руйнуеш святыню і за тры дні будуеш, уратуй сябе самога; калі Ты Сын Божы, сыдзі з крыжа!»⁴¹ Таксама і першасвятары з кніжнікамі і старэйшынамі, насміхаючыся, казалі:⁴² «Іных ратаваў, а сябе не можа ўратаваць. Ён — кароль Ізраэля, няхай сыдзе цяпер з крыжа, і мы паверым у Яго».⁴³ *Спадзяваюся на Бога, няхай Бог вызваліць Яго цяпер, калі любіць Яго*, бо Ён казаў: «Я — Сын Божы».⁴⁴ Таксама і злачынцы, ўкрыжаваныя з Ім, зневажалі Яго.

⁴⁵Ад шостаі гадзіны цемра настала па ўсёй зямлі аж да гадзіны дзевятай.
⁴⁶А каля гадзіны дзевятай усклікнуў Езус моцным голасам, кажучы: «*Элі, Элі, лема сабахтані?*», што азначае: «*Божа Мой, Божа Мой, чаму Ты Мяне пакінуў?*»
⁴⁷Некаторыя з тых, хто стаяў там, чуючы гэта, казалі: «Ён кліча Іллю».
⁴⁸І адразу пабег адзін з іх, узяў губку, намачыў *воцатам* і, насадзіўшы на трысціну, *пайў* Яго.
⁴⁹А другія казалі: «Чакай, пабачым, ці прыйдзе Ілля ратаваць Яго».
⁵⁰Езус жа зноў ускрыкнуў моцным голасам і аддаў духа.

⁵¹І вось, заслона ў святыні разарвалася надвое з верху аж да нізу, і зямля затрэслася, і скалы раскалоліся,
⁵²і магілы адкрыліся, і многія целы памерлых святых уваскрэслі
⁵³і выйшлі з магілаў пасля Ягонага ўваскрасення, увайшлі ў святы горад і паказаліся многім.
⁵⁴А сотнік і тыя, хто вартаваў з ім Езуса, убачыўшы землятрус і ўсё, што сталася, вельмі спалохаліся і казалі: «Праўдзіва, гэта быў Сын Божы!»

⁵⁵Было там таксама шмат жанчын, якія глядзелі здалёк і якія спадарожнічалі Езусу ад Галілеі, служачы Яму.
⁵⁶Была сярод іх Марыя Магдалена і Марыя, маці Якуба і Юзафа, і маці сыноў Зэбэдэя.

⁵⁷Калі звечарэла, прыйшоў багаты чалавек з Арыматэі, па імені Юзаф, які таксама быў вучнем Езуса.
⁵⁸Ён, прыйшоўшы да Пілата, папрасіў цела Езуса. Тады Пілат загадаў аддаць цела.
⁵⁹Узяўшы цела, Юзаф захінуў Яго ў чыстае палатно
⁶⁰і паклаў у сваёй новай магіле, якую высек у скале. Пасля прываліў вялікі камень да ўваходу ў магілу і адышоў.
⁶¹Была там Марыя Магдалена і другая Марыя, якія сядзелі насупраць магілы.

⁶²На другі дзень, што быў пасля Прыгатавання, сабраліся першасвятары і фарысеі ў Пілата
⁶³і казалі: «Пане, мы ўспомнілі, што ашуканец гэты, калі быў яшчэ жывы, сказаў: “Праз тры дні ўваскрэсну”».
⁶⁴Таму загадай вартаваць магілу аж да трэцяга дня, каб вучні Ягоныя, прыйшоўшы ўначы, не выкралі Яго і не казалі народу: “Ён уваскрос”. І будзе апошні падман горшы за першы».
⁶⁵Пілат адказаў ім: «Вось вам варта, ідзіце, засцеражыце, як умееце».
⁶⁶Яны адышлі і засцераглі магілу, запячатаўшы камень і паставіўшы варту.

28 (1-20)

¹Калі мінуў шабат, на світанні першага дня тыдня, прыйшла Марыя Магдалена і другая Марыя паглядзець магілу.
²І вось стаўся вялікі землятрус, бо анёл Пана, які сышоў з неба, падышоў, адсунуў камень і сеў на ім.
³Выгляд жа ягоны быў, як маланка, і адзенне ягонае было белае, як снег.
⁴Ад страху перад ім задрыжэлі вартаўнікі і сталі як мёртвыя.
⁵Анёл жа, прамаўляючы да жанчын, сказаў: «Не бойцеся! Ведаю, што вы шукаеце Езуса ўкрыжаванага».
⁶Яго тут няма, Ён уваскрос, як сказаў. Падыдзіце, пабачце месца, дзе быў пакладзены,
⁷ды ідзіце хутчэй, скажыце вучням Ягоным, што Ён уваскрос і апярэджвае вас у Галілеі. Там Яго ўбачыце. Гэта я сказаў вам».
⁸І, хутка адышоўшы ад магілы, са страхам і вялікай радасцю яны пабеглі паведаміць вучням Ягоным.

⁹І вось, Езус, выйшаўшы ім насустрач, сказаў: «Вітайце». Яны ж, падышоўшы, абнялі ногі Ягоныя і пакланіліся Яму.
¹⁰Тады Езус сказаў ім: «Не

бойцеся. Ідзіце, паведаміце братам Маім, каб ішлі ў Галілею, там Мяне ўбачаць».

¹¹Калі яны былі ў дарозе, некаторыя з варты прыйшлі ў горад і паведамілі першасвятарам пра ўсё, што сталася. ¹²Тыя сабраліся са старэйшынамі, параіліся і далі жаўнерам даволі шмат срэбранікаў, ¹³кажучы: «Скажыце, што вучні Ягонья прыйшлі ўначы і выкралі Яго, калі мы спалі. ¹⁴І калі гэта дойдзе да вушэй намесніка, мы пераканам яго і ўратуем вас ад непрыемнасцяў». ¹⁵Яны ж узялі срэбранікі і зрабілі так, як іх навучылі. І разнеслася чутка пра гэта сярод юдэяў аж да сённяшняга дня.

¹⁶Адзінаццаць вучняў пайшлі ў Галілею на гару, куды загадаў ім Езус. ¹⁷І калі Яго ўбачылі, пакланіліся Яму, але некаторыя засумняваліся. ¹⁸Тады Езус наблізіўся да іх і сказаў ім: «Дадзена Мне ўсялякая ўлада на небе і на зямлі. ¹⁹Дык ідзіце і навучайце ўсе народы, і хрысціце іх у імя Айца і Сына, і Духа Святога. ²⁰Вучыце іх захоўваць усё, што Я загадаў вам. І вось Я з вамі ва ўсе дні аж да сканчэння веку».